

PROLOGUE

“คนที่มากดโลกในไอจีมีงตลอดคือใครอะ”

คำถามนี้มาพร้อมกับสีหน้าที่เต็มไปด้วยความสงสัยกับจิตใจที่ขุ่นมัวของ ‘หวาย’ หนูนักร้องนักศึกษามหาวิทยาลัยวัยยี่สิบเอ็ดปี ที่หน้าตาดีพอสมควร ทั้งยังมีดวงตาคู่สวยคมที่มักจะดึงดูดคนมองได้เสมอ หวายเป็นคนครอบครองส่วนสูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเจ็ด เซนติเมตร กะบรูปร่างโปร่งบางเพรียวลม ทำให้มีลูกที่ดูทะมัดทะแมง ซ้ำยังเป็นคนมีผิวขาวละเอียดถอดแบบมาจากแม่ ก็เลยเป็นผู้ชายที่ผิวสวยสะดุดตาคนหนึ่ง

‘โม’ แฟนตัวเล็กของหวายไม่ได้ตอบคำถาม หากจะบอกว่าหวายเป็นคนหน้าตาดี โมก็เป็นผู้ชายที่มีลักษณะน่ารักน่าถนอมที่ไม่ได้ด้อยไปกว่ากันมากนัก เขาสูงร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร สำหรับผู้ชาย ความสูงขนาดนี้ไม่ถือว่าสูง เรียกว่าขนาดตัวกำลังน่ารักน่ากอด ดวงตาเรียวยาวแบบอาดีน้อยสุดใสชื่อมาพร้อมกับริมฝีปาก

สีชมพูจิ้มลิ้ม ชอบแยมยี่มสติดูน่ามอง

แต่ช่วงนี้ทำแต่หน้าบึ้งให้หวายเป็น...

ทั้งคู่เป็นแฟนกัน คบกันมาตั้งแต่ตอนอยู่ ม. หก จนตอนนี้เรียนปีสามแล้ว ระยะเวลาโดยรวมถือว่านาน กำลังจะเข้าปีที่สี่ที่เป็นแฟนกันมา ก็ไม่รู้ว่าแม่งเกิดอิมตัวหรืออะไร โม่ถึงดูลับ ๆ ล่อ ๆ กับหวานั่น

ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่ทำให้หวนยจิตตกในช่วงนี้ก็คงจะไม่พ้น ‘ผู้ชายแปลกหน้า’ ที่ดูมีปฏิสัมพันธ์กับโมนิโซเขี่ยลแปลก ๆ มากดโลก มาเมนต์พูดคุยกันเหมือนสนิทสนมมากมาย (โดยเฉพาะแฟนเขาเนีย ทำตัวสนิทสนมกับฝ่ายนั้นจนเกินงามฉิบหายเลยละ)

ผู้ชายที่ว่าตั้งโอจีเป็นไพรเวต และหวนยก็ไม่ได้กดฟอลไปด้วย เขาเลือกจะส่งไอ้ ‘วินนี่’ เพื่อนสนิทไปฟอลเพื่อสอดแนมให้ ก็เลยรู้มาว่าเป็นผู้ชายที่อยู่มหาวิทยาลัยเดียวกับเขาและโมนี่แหละ แต่เรียนอยู่คนละฟากฝั่งกันเลยเพราะมหาวิทยาลัยมันใหญ่มาก ตึกคณะแต่ละตึกโคตรไกลกัน ดังนั้นแค่เรียนต่างคณะ ก็อาจจะไม่เจอกันเลยตลอดสี่ปียังเป็นไปได้ ก็ไม่น่าแปลกใจที่หวนยจะไม่รู้จักคนคนนั้น

ที่จริงนี่ไม่ใช่ครั้งแรกด้วยที่หวนยถามเรื่องหมอนี่ และทุกทีโมจะตอบว่าเป็นแค่เพื่อนกันเฉย ๆ ไม่ได้สนิทอะไร แต่ขอให้บล็อกทีไรก็ทะเลาะกันตลอดจนหวนยชักจะปรี๊ดขึ้นมา ต้องใช้ความอดทนอย่างมากไม่ให้อากโมขึ้นเตี้ยแล้วปล้ำมันด้วยความหื่นกระหายระบายความหงุดหงิด!

“กูก็บอกว่าเป็นเพื่อนไง”

โมตอบแล้วทำเสียงไม่สบอารมณ์ใส่ ซ้ำยังลุกขึ้นเหมือนจะ

เดินหนี และคราวนี้หวายเป็นไปขวาง

“เพื่อนไรวะ ทำไมมึงดูสนิทจัง”

“หวายเป็นมึงอย่ามาจี้เง้านะ”

“จี้มึงก็บอกกูมาดิว่าใคร อย่ามาทำให้กูระแวง”

หวายเป็นพยายามจะไม่ให้เป็นเรื่องทะเลาะ เขาพูดทุกประโยคอย่างใจเย็น แต่โมก็เหมือนจะเบื่อเต็มทีกับคำถามที่เขาไม่ได้ต้องการจะตอบ ก็เลยเหวี่ยงกลับ

“มึงทำตัวน่ารำคาญมากอะช่วงนี้ กูมีเพื่อนไม่ได้เลยไง! สามปีที่ผ่านมากูก็มีแต่มึงจนไม่มีสังคมแล้วนะ”

หวายเป็นอึ้งไปกับเรื่องไม่มีสังคม เพราะเขาจำได้ว่าไม้มันติดเขาจนไม่เอาเพื่อนเอง! เขาไม่เคยไปกีดกันให้มันไม่มีสังคมซะหน่อย พอเจอประโยคไม่สมเหตุสมผลแบบนี้ เขาก็เย็นไม่ค่อยจะอยู่

“มึงไม่คบเพื่อนเองนะ กูไม่เคยห้ามมึงไปเที่ยวกับใครเลยสักที มึงอยากไปกับเพื่อนคนไหน กูก็ขับรถไปส่งไปรับมึงตลอดปะวะ”

“ก็เพราะมึงไปรับไปส่งขนาดนั้นไง เพื่อนกูถึงคิดว่าจะทำอะไร มึงก็คอยเฝ้า ตอนหลังเลยไม่มีใครอยากไปกับกู กว่ามึงไม่ต้องรู้จักเพื่อนกูทุกคนหรอก กูไม่อยากโดนเพื่อนเลิกคบแล้ว!” โมกระซากเสียงใส่ ความจริงตัวโมก็รู้ว่าหวายเป็นได้ร้ายกับเขาขนาดนั้น ตรงกันข้าม คนตรงหน้าดีมาก ดีจนโมนึกหงุดหงิดที่ต้องโดนเปรียบเทียบว่าไม่เหมาะสมกับหวายเป็นมาตลอดหลายปีที่คบกัน

บ้านหวายเป็นรวยมาก ส่วนบ้านเขาฐานะปานกลางค่อนข้างไม่ดี

หวายเป็นเรียนเก่งมาก ส่วนเขาเรียนห่วย หรือต่อให้เขาเกิดสอบได้คะแนนดี หรือรายงานได้คะแนนดีขึ้นมา ทุกคนในคลาสจะมอง

ว่าหวายช่วยเขาทันที ต่อให้เขาจะพยายามมาด้วยตัวเองก็ตาม!

และอีกหลาย ๆ เรื่องที่ทำให้โมรู้สึกด้อยค่า เขาเก็บไว้ในใจมาตลอด จนมาเจอคนที่คุยด้วยแล้วสบายใจ ไม่ทำให้เขารู้สึกด้อยไปซะทุกอย่างเข้ามา เพราะเขากับคนคนนั้นไม่ได้อยู่สังคมเดียวกัน ตั้งแต่มัธยมแบบเขากับหวาย โมก็เลยเผลออกไปสนอกสนใจคนใหม่ มากกว่าโดยปริยาย การอยู่กับหวายเลยกลายเป็นเรื่องน่ารำคาญใจไปแล้ว

“กูมันแยขนาดนั้นเลยหรอวะ” คราวนี้หวายรู้สึกเจ็บค่อนข้างไปทางจุก เขาทำได้แค่จ้องตาโมแล้วถามมันไปตรง ๆ...

โมก็สงสารหวายอยู่เหมือนกัน แต่เขาก็ไม่อยากจะอยู่ในสภาพนี้อีกแล้ว เขาไม่สบายใจที่จะคบหวายแล้ว หวายกลายเป็นความลำบากใจ กลายเป็นจุดดำในใจที่ไม่มีทางเอี่ยมถึง เขาก็เลยตัดสินใจที่จะยุติความสัมพันธ์ตลอดสามปีนี่ลง

“เลิกกันเถอะ”

“...”

“หกเจ็ดเดือนมานี้อะ กูทะเลาะกับมึงตลอดเลย โดยเฉพาะเรื่องคนอื่น กูไม่อยากจะรู้สึกแบบนี้อีกแล้ววะ” โมหลบตาหวาย เพราะอีกคนดูซึ้งอกมากจนเขาเองก็ไม่กล้ามองหน้า ไม่กล้ายอมรับว่าป็นใจให้คนอื่น เพราะเขากับ ‘คนคนนั้น’ ก็ยังไม่ได้ถือว่าคบกัน

“นี่มึงบอกเลิกกูรอบที่เท่าไรแล้วเนี่ย” หวายขึ้นเสียง เขาโคตรจะโมโห “นี่มึงเลือกมันหรอ มันเป็นใครวะ!”

“กูไม่ได้เลือกใคร กูก็แค่ไม่เลือกมึง ไม่อยากอยู่กับมึงแล้ว มันไม่ได้เกี่ยวกับใคร มึงอย่าเอาใครมาเกี่ยวเลย” โมพ่นลมหายใจออกมาวามมาก ไม่รู้ว่าเขารู้วามไปไหม แต่ใจเขาอยากไปจากที่นี่ที่สุด ๆ

“...” หวายเงียบ นึกอยากร้องไห้ก็ยังไม่ออก มีคำถามเดียวอยู่ในใจว่าไอ้หมอนั้นมันเป็นใครไม่เลิกรา...

เขาเชื่อไม่ลงจริง ๆ ว่าทำไมบอกเลิกเขา ไม่เกี่ยวกับผู้ชายคนนั้น
“มึงปล่อยกูไปเหอะ กูขอร้อง”

พอโดนขอร้องให้เลิกกันขนาดนี้ คำพูดทุกอย่างที่อยากจะยึดแบบที่ผ่าน ๆ มาก็ดูถูกกลับลงคอไป หวายทำได้แค่พยักหน้า รวมถึงปล่อยให้หมอกับข้าวของออกจากห้องเขาไป เหมือนสามปีที่ผ่านมาไม่เคยเกิดขึ้น

หวายรู้สึกทั้งเจ็บทั้งแค้น ตอนโมไปแล้ว เขาก็กดโทรศัพท์ไปหาเพื่อนสนิท รออยู่ไม่นานไอ้วันนี้ก็รับสาย

[ว่าไงมึง]

“มึงจำผู้ชายที่ไอ้โหมสนิทช่วงนี้ได้ปะ ที่กูให้มึงฟอลโอจีมัน”

[จำได้ ทำไมวะ] วินนี้ได้ยินเสียงหวายดูเครียด ๆ ก็เลยหยุดมือที่กำลังเล่นเกมแล้วมาตั้งใจฟังหวายแทน อีกอย่าง เขาไม่เคยได้ยินหวายมันเสียงสั่นขนาดนี้มาก่อนด้วย

“มันคือใครวะ กูอยากรู้” หวายไม่เคยถามเรื่องคนที่ยุ่งเกี่ยวกับโหมจากวินนี้อย่างละเอียด เพราะเขาแอบกลัวที่จะรู้ แต่ตอนนี้เขาเลิกกับโหมแล้ว เขาไม่มีเหตุผลให้ต้องกลัวแล้วไง

[มันชื่อหมาอะ ที่เคยเป็นเดือนมหา'ลัยตอนเราปีหนึ่งไปเรียนคณะบริหาร มึงน่าจะจำหน้ามันได้นะ]

หวายก็อยากจะทำได้ แต่มันผ่านมากกว่าสองปี เขาไม่ได้สนใจการประกวดตอนนั้น บวกกับเครียดมากก็เลยนึกไม่ออก เลยบอกวินนี่ว่า

“มึงพาไปดูหน้ามันหน่อย”

| EP. 01 |

[มิ่งคิดจะทำอะไรของมิ่งเนี่ยหว่าย] วินนี่เริ่มจะนั่งไม่ติดที่ ด้วยความที่รู้ดีว่าหว่ายเพื่อนรักนั้นเป็นสายหัวร่อนไม่เบาเหมือนกัน แต่คนที่หว่ายคิดจะไปหาเรื่องนั้นไม่ใช่คนที่หว่ายจะต่อกรได้แน่นอน เขามั่นใจ

“กูก็ยังไม่รู้ว่ากูจะทำอะไรหว่าย ตอนนี้อยู่ขอแค่รู้ก่อนว่า มันหน้าตาเป็นยังไงก็พอ” ตอนนี้อยู่ใจหว่ายมีแต่คำถามว่า ไอ้หมอนั้น มันกล้าดียังไง มันเป็นใคร มันดีกว่าเขาขนาดนั้นจริงไหม ถึงขนาดที่ทำให้ไอ้โมกล้ำทั้งแพนที่คบกันมาหลายปี และให้อภัยทุกความชั่วร้ายของไอ้โมมาตลอดเลยหว่าย

[มิ่ง ไอ้หมอกมันตัวสูงเท่ากู่เลยนะ มันต๋อยมิ่งทีเดียวมิ่งคงกระเด็นไปหลายร้อยเมตร อย่าไปหาเรื่องมันเลย] วินนี่เดือน เพราะหลังจากที่หว่ายให้เขาสืบเรื่องหมอก เขาก็รู้ว่าก๊วกี้ของแพนไอ้หว่าย คนนี้ถึงจะดูนิ่ง ๆ ก็น่าจะร้ายเอาเรื่อง มันคงไม่ยอมมิให้หว่ายไป

หาเรื่องมันเฉย ๆ แน่นอน

วินนี่ตัวสูงประมาณร้อยแปดสิบเก้าเซนติเมตร จากที่เขาเคยไปส่อง ๆ ใ้อ้หมากมา มันสูงพอ ๆ กันกับเขาเลย รูปร่างก็พอ ๆ กันด้วย เวลาเล่นกันแรง ๆ หวายเป็นสู้แรงเขาไม่ค่อยจะได้ แล้วจะไปสู้ใ้อ้หมอนั้นได้ไง!

“วินนี่ มึงคิดว่ากูโง่งหรือโง่ ถึงกูจะหงุดหงิดขนาดไหน กูก็ต้องดูสถานการณ์ก่อนอยู่แล้ว! เป็นเพื่อนกูมาตั้งสองปียังไม่รู้จักกูอีกหรือโง่ง”

วินนี่เกือบจะตอบว่าทั้งโง่งทั้งบ้า ดีที่หุบปากทัน ก็วีรกรรมแต่ละอย่างของใ้อ้โม่แฟนใ้อ้หวายนะ ถ้าไม่ใช่ใ้อ้หวายใครจะทนคบได้ มันกล้าถามได้ไงว่ามันโง่งหรือเปล่า วินนี่ละอึ้ง!

[เออ ๆ เตียวกูพาไป มึงจะไปเมื่อไหร่] วินนี่พูดเสียงอ่อนลง ยังไงเขาก็ไม่เคยชนะหวายได้อยู่แล้ว

ยอมมันตลอด ไม่รู้จักเป็นเพื่อนหรือเป็นทาส!

“ตอนนี่แหละ”

[ฮะ!!]

“ไปเจอกันที่มหา’ลัยละกัน ยังไงวันนี้ก็มีเรียนชดเชยตอนเย็นอยู่แล้ว” หวายตัดบท เพราะเขากลัววินนี่จะไม่มา เนื่องจากใ้อ้หมอนี้มันวางแผนไว้ว่าจะโดดตั้งแต่เมื่อวานไง หวายจะไม่ยอมให้มันทำแบบนั้นหรอก เพราะเขาอยาการู้เรื่องก็คนนี่ของใ้อ้โม่จนแทบคลั่ง!

[มึงลืมไปปะว่ากูจะไม่ไปเรียนชดวันนี่]

“ขยันบ้าง ก่อนจะเอฟทุกวิชา ไว้เรียนเก่งเท่ากูค่อยทำตัวอย่างที่อยากทำ”

หวายพูดเสียงนิ่ง ๆ แต่ก็ทำให้วินนี่เจ็บจิตไปทั้งหัวใจ! เพราะ

หวายเรียนเก่งกว่าเขามากจริง ๆ อีกอย่าง วินนี่ก็รู้นิสัยหวายดี ถ้าเขาไม่ไปกับหวายวินนี่ มันคงยอมไปงมหาเองว่ามากคือคนไหน จนอาจจะถึงขั้นทำเรื่องโง่บรมลงไป และวินนี่ก็คงจะต้องห่วงจนนั่งไม่ติดที่แน่!

[เออ ๆ ก็ได้ ๆ เดี่ยวกูปาไป มึงอย่าว่าวาม งั้นเดี๋ยวเจอกันที่ ม.นะ]

“อืม”

หนึ่งชั่วโมงให้หลัง @มหาวิทยาลัย S

หวายมายืนรอวินนี่อยู่ที่แถว ๆ ตึกคณะบริหารซึ่งเขาไม่เคยมาเหยียบเลยตั้งแต่เรียนที่นี่มา (เพราะไม่มีธุระให้มาเหยียบ ไม่ได้เรียนคณะนี้ไง) คงจะเป็นเพราะหวายรู้สึกร้อนรนด้วย ก็เลยมาถึงก่อนเพื่อนสนิท ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็เห็นร่างสูงแสนคันทากิ่งเดินกึ่งวิ่งเข้ามาหา หวายส่ายหน้าไปมาขณะที่เห็นวินนี่ยืนหอบตรงหน้าเขา

แม่ง เป็นผู้ชายตัวอย่างกับควาย วิ่งแค่นี้หอบอย่างกับจะตายเนี่ยนะ?

“ทำไมมึงต้องถ่อสังขารมานันดุกถึงนี้เลยวะ มึงอยากเจอมันขนาดนั้นเลย?” วินนี่ถามพร้อมกับส่งเสียงไม่สบอารมณ์เล็กน้อย

“ไอ้โมทิ้งกูไปหาแม่งเลยนะ กูก็ต้องอยากเจอสิ” หวายพูดเสียงเครียด ส่วนวินนี่ก็หัวเราะในลำคอ

“กูว่าไอ้หมากแม่งน่าจะเลือกได้ดีกว่านี่นะ มันคบกันละเหรอ”

“มันบอกแค่เพื่อน แต่จากประวัติที่ผ่านมาจากไอ้โม เป็นมึงมึงเชื่อเหรอ” หวายเลิกคิ้ว วินนี่ก็เลยส่ายหน้า

“เซื่อก็เหี้ยแล้ว”

“เออไง” หวายเป็นยิ้ม “แล้วนี่มึงรู้หรือว่าจะเจอมันได้ที่ไหน
ตึกนี้แม่งโคตรจะกว้าง”

“รู้ดี วันนี้ไอ้หมากจะเล่นบาสกับเพื่อนพอดิ โขคดีนะที่แม่ง
เป็นเพื่อนของเพื่อนกูอะ กูก็เลยถามมาได้”

หวายพยักหน้ารับรู้ เขากับวินนี่เพิ่งมาสนิทกันตอนเช้าเรียน
มหาวิทยาลัย แต่วินนี่มีเพื่อนที่มาจากโรงเรียนมัธยมที่เดียวกันเรียน
อยู่คณะบริหาร ชื่อ ‘ทีป’ ซึ่งบังเอิญมันเป็นเพื่อนมากพอดิ โลก
ต้องกลมเบอร์ไหน

“มึงรีบ ๆ นำกูไปเลย ให้อะ”

หวายผลึกใจวินนี่เดินนำไปก่อน ทำให้ร่างสูงกว่าไม่มีทางเลือก
เขาจำใจต้องพาหวายเดินไปที่สนามบาสซึ่งอยู่ใกล้ ๆ คณะบริหาร
อย่างเสียไม่ได้ เดินอยู่สักพักก็มาถึง วินนี่ให้หวายยืนอยู่ในจุดที่ห่าง
จากกลุ่มเด็กบริหารที่มารวมตัวรอเล่นบาสพอสมควร แค่ออให้เห็น
ไอ้หมาก แต่ไม่ยอมให้ไอ้หมากสังเกตเห็นพวกเขา

“ไหน คนไหน” หวายถามเพื่อนเสียงแข็ง วินนี่ก็เลยชี้ไปยัง
ผู้ชายตัวสูง สวมเสื้อยัดสีดำที่กำลังเดาะลูกบาสเล่นอยู่

“คนนั้นแหละ ที่เดาะบาสอยู่ มีมันคนเดียวสูงที่สุดในกลุ่มนั้น
แล้ว”

หวายจ้องเขม็งไปยังผู้ชายที่อาจจะมาเป็นแฟนใหม่ของโม
อย่างไม่เกรงอกเกรงใจ ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกว่่าฝายนั้นมันหล่อกว่าเขา
จริง ๆ นอกจากจะตัวสูง หุ่นล่ำสไตร์ล่หมี ๆ แบบที่ม่มันชอบเพื่อ ยัง
จะมีรอยยิ้มที่นำมอองอีกต่างหาก หัวเราะกับเพื่อนที่ดวงตากลายเป็น
รูปพระจันทร์เสี้ยว เปล่งประกายระยิบระยับ...

ก็ไม่แปลกที่ไอ้โหมมันจะชอบ ขนาดหวายที่ไม่เคยคิดจะชมใคร
ยังต้องยอมรับว่ามันหล่อว์ตายควายล้ม...

หล่อจนเขารู้สึกกอดตัน ไม่รู้ต้องรับมือกับมันยังไง!

“...”

ขณะเดียวกัน หมากที่กำลังเดาะลูกบาสเล่นและคุยกับเพื่อน
ไปด้วยก็รู้สึกเหมือนมีคนจ้องเขามาจากที่ไหนสักแห่ง และยังเป็น
การจ้องแบบไม่วางตา เขาก็เลยมองไปรอบ ๆ เพื่อหาที่มาของ
ความรู้สึกนั้น และได้ประสานสายตาเข้ากับร่างโปร่งบางที่เขาไม่เคย
เห็นหน้ามาก่อน

และแม้จะรู้ว่าหมากมองกลับไปแล้ว อีกคนก็ยังมองกลับมา
อยู่หลายวินาที ก่อนจะโดนเพื่อนลากออกไป ซึ่งหมากตันนี่ก็ออก
พอดีว่าคนที่อยู่กับคนที่จ้องเขาเมื่อครู่ชื่อวินนี่ หมากก็เลยรีบหันไป
เรียกเพื่อนเขา

“ไอ้ทีอป ๆ”

“อะ ว่างมึง”

“นั่นใช่ไอ้วินนี่เพื่อน ม. ปลายมึงปะ” หมากถามโดยไม่เปลี่ยน
สีหน้า ทีอปมองตามไปก่อนจะพยักหน้า

“เออใช่วะ” จากนั้นทีอปก็ตะโกนเรียก “ไอ้วินนี่!!! เฮ้ย!!! มึง!!!”

วินนี่อยากจะทำเป็นไม่ได้ยินไอ้ทีอปเรียก เพราะเขา
กลัวไอ้หวายจะใช้จิ้งหვე้นี้กลับไปหาเรื่องไอ้หมาก เขาก็เลยรีบดึง
แขนมันจะให้เดินตามเขาไป แต่ไอ้หวายแหม่งก็ดี้อฉิบหาย มันเลือก
หมุนตัวกลับไปโบกมือให้ไอ้ทีอปเฉย

“อ้าว ทีอป!!!”

หวายส่งยิ้มกว้างอันเสแสร้งให้ทีอปราวกับบังเอิญเหลือเกิน

ที่เขามาอยู่ตรงนี้!

วินนี่ถึงกับตกตะลึงในสกิลการแสดงของเพื่อน ส่วนหมากก็ยังคงมองหวายอย่างสนใจจนเกือบที่กำลังโบกมือทักหวาย กลับต้องหันไปมอง

“มองขนาดนี้มีอะไรกับเพื่อนกูปะเนี่ย”

“เปล่า” หมากอ้อมยิ้ม “ก็เขามองกูก่อน”

“ชะ ใ้หวายอะนะมองมึง?” ท็อปมองหมากอย่างประหลาดใจ “ไม่ใช่มั้ง ก็มันเพิ่งมา”

หมากไม่ได้พูดอะไร เขาแค่นั่งมองหวายที่กำลังเดินมาหา ท็อปพร้อมกับเพื่อนที่ชื่อวินนี่เงิบ ๆ ทั้งสามคนทักทายกันอย่างสนิทสนม และเขาก็เห็นว่าหวายมองมาที่เขาหลายจังหวะมาราวกับอยากจะทำที่นี่เพื่อมองหน้าเขาอย่างไรอย่างนั้น...

หมากไม่รู้ว่าทำไมหวายถึงมองเขาไม่เลิก และไม่รู้ว่ามองด้วยเจตนาอะไรกันแน่...ดั่งนั้นพอหวายมองมาที่เขาอีกครั้ง เขาก็เลยสบตาตรง ๆ พร้อมอ้อมยิ้มกลับไป

ตอนที่หวายเห็นหมากยิ้มให้เขาตรง ๆ คิ้วของเขาก็กระตุกขึ้นมาทันที เพราะไม่แน่ใจว่ารอยยิ้มของใ้หมอนี้มันคืออะไร

ยิ้มเป็นมิตร?

ยิ้มเยาะ?

หรือว่าก็แค่อ้อมยิ้มเรื่อยเปื่อย?

ไม่แน่นะ หมากอาจจะแค่สงสัยก็ได้ว่าหวายไปมองเจ้าตัวทำไมนักหนา ก็เลยยิ้มกลับมาแบบรู้ทัน แต่ใบหน้าระดับหมากมันทำให้หวายสงสัยจนหยุดมองไม่ได้จริง ๆ ว่าคนหน้าตาแบบนี้ มันมีความจำเป็นต้องมาเป็นกิ๊กใครด้วยหรือ เป็นไปได้หรือที่จะหาแฟน

เป็นตัวเป็นตนไม่ได้

“ไอ้หวาย มึงก็ชัดเจนนะ” วินนี่โน้มหน้าลงมากกระซิบข้างหูเพื่อนเพื่อตักเตือน เพราะไอ้หวายดูจะมองไปทางไอ้หมากเยอะจนเหมือนว่าไอ้หมากจะเสียอาการอยู่แล้ว

คนตัวสูงทั้งลูบคอ เกาจุมูก เหมือนไม่รู้ต้องทำตัวยังไงแล้วที่โดนหวายจ้องเอาๆ

“เออ กูรู้ละ” หวายเลิกมองหน้าหมาก เพราะหากเขายังมองมากกว่านี้ ไอ้วินนี่มันคงหวังจนรีบลากเขาออกไป เพราะกลัวเขาโดนหมากหมดความอดทนและต่อยกระเด็น

เหอะ ใครกันแน่ที่ควรเป็นฝ่ายต่อย เขาต่างหากคือผู้เสียหาย ยิ่งงะไม่ว่าไอ้โมจะคบกับหมากหรือไม่ มันกับหมากก็ต้องมีซิมทิงบางอย่างแน่นอน ยิ่งไอ้โมกันหมากออกไปแบบนี้ บอกเลยว่าโคตรพิรุณ!

“พวกมึงมาทำอะไรแถวนี้วะ” ท้อปถามขึ้น ซึ่งก็ไม่แปลกที่จะถามแบบนี้ เพราะตึกคณะของพวกเขามันอยู่ใกล้กันมาก เนื่องจากพวกหวายนั่นเรียนนิเทศ ไม่ได้มีความจำเป็นต้องถ่อสังขารมาแถวนี้ เพราะแถวตึกนิเทศก็มีสนามให้ใช้เช่นกัน

“กูแค่เห็นมึงบอกจะมีเล่นบาสไง เลยจะแวะมาดู”

วินนี่ตอบแทนพร้อมกับรอยยิ้ม และด้วยนิสัยอันเป็นมิตรของวินนี่ ทำให้ท้อปไม่ได้สงสัยอะไรเลย

“อ้อ เออ งั้นมึงจะมาแจมปะล่ะ”

ท้อปเอ่ยปากชวน หวายก็เลยแอบกระตุกแขนเสื้อวินนี่แรงๆ ประมาณว่า ‘ไม่วินนี่ก็เลยปฏิเสธเพื่อนไป ท้อปบ่นเสียดาย แต่ก็ยังชวนคุยต่อ...

พอเข้าอีกรอบนี้ ตอนแรกหวายก็ว่าจะชวนวินนี่กลับ เพราะเขาคิดว่าคงไม่มีอะไรแล้ว หน้าหมากเขาก็ได้เห็นแล้ว และเขาก็ไม่มีอารมณ์จะไปเรียนชดเชยแล้ว จนกระทั่งเขาเห็นไอ้โม่มันเดินเข้าสนามมา ซ้ายยังมุ่งหน้ามาทางนี้เพราะไม่เห็นเขา ดูทรงแล้วมันจะเดินมาหาหมาก หวายก็เลยเนียนหลบลงมาให้ตัววินนี่บังเขา เพื่อให้ไอ้โม่มองมาแล้วเห็นแค่หมาก ท้อป และวินนี่ มีผู้ชายตัวเปรตๆ ยืนกันเป็นฝูง แม้หวายจะตัวไม่เตี้ยขนาดนั้นก็ยังคงกลายเป็นจุดบอดที่ไอ้โม่มองข้ามได้เช่นกัน

ความจริงตอนโมเห็นวินนี่ก็แอบใจเสียเล็กน้อย แต่พอไม่เห็นหวาย ก็เลยทำเป็นเดินเข้ามาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ยังไงซะเขาก็บอกเลิกหวายไปแล้ว เขาจะคุยกับใครก็ได้ผิดชนะหน่อย โมคิดเข้าข้างตัวเองอยู่ในใจ

“หมาก เราซื้อน้ำมาให้ละ ซื้อมาเพื่อพวกท้อปด้วยนะ”

โมพูดจាន่ารักสดใสสไตล์มัน ทำเอาหวายอดรันทนไม่ได้ ต้องยื่นหน้าไปให้มันเห็น

“ซื้อมาก็ขวด ขอ้มั่งได้ปะ หิวน้ำพอดิ”

โมสะดุ้งสุดตัวเหมือนเห็นผีตอนได้ยินเสียงหวาย ร่างเล็กกว่าหันขวับไปมอง นัยน์ตาเรียววีหูลุกหลิกนำดู มองหวายกับหมากสลบกันไปมาไม่เลิก จนในที่สุดก็เดินมายืนข้างหวายแทน

“มาทำอะไรแถวนี้”

โมพยายามจะทำเหมือนทักเพื่อนคนหนึ่ง นั่นแปลได้อย่างเดียวว่าหมากไม่รู้แน่นอนว่า มันเคยคบกับเขา...

การที่มันบอกหมากว่าโสดในระหว่างที่พวกเขายังไม่เลิกกัน แม้ก๊อโคตรจะชัดเจนว่าไอ้โม่ไม่เคยคิดจะเปลี่ยนสันดานเดิมที่มักจะ

นอกกลุ่มนอกทาง เพียงแต่ครั้งที่ผ่าน ๆ มา หวายจะเป็นคนจับได้และ
มันก็จะเลิกยุ่งกับคนอื่น

มีแค่ครั้งนี่เท่านั้นที่มันตัดหวายออกแทน หวายจึงเจ็บใจไป
จนถึงเจ็บแค้น เพราะไอ้โมทำกับเขาไว้ ‘แสบมาก’ และหวายก็รู้เรื่อง
ในชีวิตมัน ‘เยอะมาก’ ตามประสาคนคบกันมานาน ตอนนี้น้ำมันอาจ
จะรู้สึกก็ได้ ว่าหวายอันตรายกับมันซะแล้ว

แถมมันก็คิดถูกซะด้วย...

เพราะให้ปล่อยมันไปเรingersกับคนใหม่อย่างสบาย ๆ ก็ไม่ใช่
หวายแล้ว...

มันกับเขาเริ่มต้นคบกันโดยไม่ได้เป็นเพื่อนกันมาก่อน ดั่งนั้น
เลิกกันก็ไม่มีทางเป็นเพื่อนกันได้ และเมื่อมันมาเว่ยคุ้ยซ้อนแบบนี่
ก็ไม่มีโอกาสให้จบกันด้วยดีแน่

“กูมาหาเพื่อน” หวายตอบยิ้ม ๆ พูดยรวม ๆ แต่หลิวตามองไป
ที่หมากเป็นพิเศษเพื่อให้ไอ้โมเข้าใจผิด ซึ่งก็ได้ผล หน้าไอ้โมซีดแล้ว
ซีดอีก

“นะ...นี่มีรู้จักทุกคนแล้วหรือ”

“อืม” หวายยิ้ม ดูจะเป็นยิ้มที่ไม่มีอะไรกินไปจนโมเคียด แต่
หวายก็ยังพูดต่อ “พอดีไ้ววันนี้มันแวะมาหาที่ออป ที่ออปเองก็เพื่อน
เหมือนกัน ทีนี้เพื่อนที่ออปทุกคนก็เลยเหมือน ‘เพื่อนกู’ ไปด้วยนะ”

การที่หวายเน้นเสียงว่าเพื่อนที่ออปทุกคนก็เหมือนเพื่อนเขา
ทำให้โมทำได้แค่ยิบ โมรู้อยู่แล้วว่าหวายมันมีนิสัยขี้นั่นขนาดไหน
เวลามันเห็นใครเป็นศัตรู มันก็ทำให้เขาประสาทกินได้ด้วยวิธีการ
ต่าง ๆ นานาสารพัด...

“...” หวายเห็นโมตอบได้ไม่ออก เขาก็พบว่าตัวเองมาถูกทาง

ดังนั้นเขาก็เลยขยับไปยืนใกล้หมากแล้วพูดว่า...

“กุสนิทกับหลายคนเลยนะ ในนี่อะ”

คำพูดของหวานนั้นคลุมเครือ แต่ไม่มีใครปฏิเสธอะไร เพราะหวานสนิทกับหลายคนในกลุ่มจริงๆ

ที่ว่าหมากกลับคิดว่าหวานอาจจะตั้งใจพูดให้โมเข้าใจผิดว่าหวานสนิทกับเขา เขาก็ยังไม่แน่ใจหรอกว่าเขาคิดถูกไหม จนโมมองมาที่เขานั้นแหละ เขาเลยรู้ว่าหวานน่าจะทำแบบนั้น หมากไม่ได้พูดอะไรกับโม แล้วก็ไม่ได้หันหน้าหวานด้วย เขาก็แค่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ จนที่อพยพจนโมคุยอย่างอื่นเพราะเริ่มรู้สึกว่ารบรายน่าสนใจแปลกๆ ทำให้หมากได้มีโอกาสแอบคุยกับหวานบ้าง

เขาก็เลยถามหวานให้ได้ยินกันสองคน “เราสนิทกันหรือ”

คราวนี้เป็นหวานบ้างที่ตกใจนิดๆ เพราะเสียงหมากดังอยู่ใกล้มาก เขาก็เลยหันกลับไปตอบบ้าง

“แล้วไม่ได้หรือ”

“คนสนิทกันมันก็ต้องมีไลน์กันดิ”

หมากย่น หวานก็อึ้งไปเล็กน้อย

“เออ ก็คงใช่”

พอหวานพูดมาแบบนั้น หมากก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกงตัวเอง หยิบโทรศัพท์ไอโฟนออกมาปลดล็อก เข้าแอปฯ ไลน์ และส่งให้หวาน

“นั่นหวานต้องพิสูจน์แล้วแหละ”

หวานถึงกับเบิกตากว้างนิดๆ...

เชี่ย นี่มันการเนียนขอไลน์นี่หว่า...

| EP. 02 |

“...”

หวายนินจุดไปสักพัก เขาไม่รู้จะทำยังไง เพราะการให้ไลน์แก่มากนั้นไม่ได้อยู่ในแพลนของเขาอย่างแน่นอน จะบายเบี่ยงไม่ให้ก็กระไรอยู่ มากอาจจะสงสัยขึ้นมาก็ได้ ถ้าอีกฝ่ายรู้ว่าเขาเคยเป็นแฟนไอโม เขาก็คงขยับตัวได้ลำบาก แผนที่วางไว้ว่าจะปั่นไอโมก็คงไม่สำเร็จกันพอดี...

เอาเหอะวะ ให้ก็ให้ ถือกติเก็บเพื่อนไว้ใกล้ชิด แต่เก็บศัตรูไว้ให้ชิดยิ่งกว่า!

เขารับโทรศัพท์มาจากมือหมาก จากนั้นก็หาไอดีไลน์ตัวเองพร้อมกับแอดไว้ให้เสร็จสรรพ แล้วในจังหวะที่เขาคืนโทรศัพท์ให้หมาก ไอโมเสือกเห็นพอดี มันก็เลยส่งยิ้มให้เขา

“หวายน กูมีเรื่องจะคุยด้วย มึงมาทางนี้หน่อยสิ”

เห็นไอโมยิ้มซะปลอมหวายนก็เกิดสมเพช เขาจำใจเดินตามมัน

ไปเพราะอยากรู้ว่ามันจะมาไม่ไหนเท่านั้นแหละ ไม่ได้กลัวมันหรือ
โมเองก็พยายามเก็บอารมณ์หงุดหงิด เขาพาหวายเป็นคนออกไปไกลจากจุดที่เพื่อนคนอื่นยืนอยู่พอสมควร ชนิดที่แน่ใจว่าจะไม่มีใครในกลุ่มนั้นโดยเฉพาะหมากได้ยืนพวกเขาคุยกัน

“มึงกำลังทำอะไร”

พอไม่มีใครเห็น ธาตุแท้ไอ้โมก็ออกทันที

“กูทำอะไร” หวายเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“กูเห็นนะ ว่ามึงส่งโทรศัพท์คืนหมาก กูจำเคสไอโฟนหมากได้”

โมซึ่งตาใส่หวาย ทำตัวอย่างกับเมียหวงผัว แน่แน่นอนว่าผัวในที่นี้ไม่ได้หมายถึงหวายอีกต่อไป น่าจะหมายถึงหมาก มันคงหวงคนใหม่ เห็นได้ชัดว่ามีประเด็น

“ต้องเจอกันบ่อยขนาดไหนถึงจำเคสไอโฟนเขาได้ละ” หวายเลิกคิ้ว การที่โมลากเขามาคุยแบบนี้ ทำให้เขายังโกรธมันเพิ่มขึ้นอีกเนี่ยนะหรือ เพื่อน? เพื่อนก็เหี้ยแล้ว เสียอาการขนาดนี้!

“กูบอกแล้วไง ว่าเขาเป็นเพื่อนกู มึงอย่าไปหาเรื่องให้หมากเลย เขาไม่เกี่ยว กูบอกแล้วไงว่ากูเลิกกับมึงเพราะมึงนี่แหละ”

ไอ้โมยังคงดึ้นร่นเฮือกสุดท้าย เห็นแล้วหวายอยากจะทำอะไรบางอย่างทำให้ฟันร่วงหมดปาก

“มึงแน่ใจนะว่าเป็นแค่เพื่อน?” หวายถามย้ำอีกกรอบด้วยสีหน้าดูดัน

“...” โมหลบตา เขาไม่กล้าตอบ

“มึงแน่ใจว่ามึงจะไม่มีวันเปิดตัวคบกัน?” หวายยังคงจี้ต่อไปอย่างไม่ยอมแพ้

คราวนี้โมก็เลยหมดความอดทน เขาเลือกที่จะไม่คอนเฟิร์มอะไร แค่เปลี่ยนไปพูดตัดบทแทน

“หวาย มึงกับกูจุกกันไปแล้วนะ มึงเลิกรังควานกูสักทีเถอะ”

ยิ่งเห็นโมแสดงอาการร้อนรนเหมือนอยากตัดขาดจากหวายเต็มที หวายก็ยิ่งเดือดดาล

“ไม่” หวายปฏิเสธ

“ไม่คืออะไร มึงหมายความว่าไง” โมเริ่มมีสีหน้าเครียดๆ ขึ้นมา

“ไม่ก็คือไม่ ต้องมีความหมายด้วยเหอ มึงกลัวละลิ กลัวกูเข้าไปรู้จักคนใหม่ของมึงแล้วเล่าอะไรให้เขาฟัง เพราะมึงแสดงภาพต่อหน้าเขาไว้สวยงามใช่ไหม หรือไม่จริง?” หวายแค้นหัวเราะ ใส่มันก็วางตัวไว้ดีมากตอนเจอเขาเช่นกัน สันดานจริงๆ มันมาออกช่วงปีที่สามที่คบกันนี่แหละ คงเก็บไม่อยู่แล้วมั้ง เพกมาสองปีเต็มแล้วนี่

“มึงอย่าไปยุ่งกับหมากนะ ไม่งั้นอย่าหาว่ากูไม่เตือน” โมร้อนรนจนถึงขนาดพูดจาข่มขู่หวายออกมาเลยทีเดียว

คนเรานี้มันเปลี่ยนกันในข้ามวันจากหน้ามือเป็นหลังตีนเลยจริงๆ ...

หรือไม่ มันก็เปลี่ยนไปนานแล้ว แค่เพ็งกลัมาแสดงออกให้เห็นกันตรงๆ ก็เท่านั้น

“กูก็ไม่ได้กะจะยุ่งอะไรขนาดนั้นอยู่แล้ว แต่หมากเขามาขอไลน์กูไป เอาจี๋ใหม่ละ ไว้เขาถามอะไรเกี่ยวกับมึงขึ้นมา กูจะแคปส่งให้มึงอ่าน เพื่อมึงจะอยากเด็ยมคำตอบกับกูก่อน” หวายยิ้มให้เหมือนหวังดี แต่ใบหน้าโมกลับแข็งทื่อ

“...!”

“อ้าว ลืมไป กูแคบให้มึงอ่านไม่ได้ มึงบล็อกกูแล้วนี่” พุดจบ หวายเป็นระเบิดหัวเราะเหมือนมันตลกมาก กลายเป็นโมหะอีกที่ เคียดจนเส้นเลือดในสมองแทบระเบิด!

“มึงทำแบบนี้เพราะอยากให้กูกลับไปคืนดีกับมึงหรือไง!”

“มึงอย่ามาพูดให้กูขำหน่อยเลยโม นี่ไม่ใช่ครั้งแรกซะหน่อยที่ มึงนอกใจกู มึงเคยทำยิ่งกว่านอกใจอีก ให้กูสาธยายใหม่ ว่ามึงเคยทำอะไรบ้าง” หวายพุดจาเสียดสีจนโมทนฟังแทบไม่ได้

“หวาย!” โมขึ้นเสียงอย่างลึมตัว ทำเอาพวกเพื่อนคนอื่นมอง ตามมา หวายก็เลยเอานิ้วชี้ทาบริมฝีปากตัวเองไว้

“อู๋ๆ” หวายเป็นปรัมไปอย่างนั้น “อย่าเสียงดังไปเลยน้า กูไม่ได้คิดจะเล่าทุกเรื่องของมึงให้มากฟังหรอก”

“...” ต่อให้หวายพุดมาแบบนี้ โมก็ยังกัดริมฝีปากแน่นจน เลือดซึม เขาแทบจะไม่เชื่อหวายสักนิด

หวายก็เลยทิ้งท้ายด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง

“เพราะถ้าจะเล่าความเหี้ยของมึงให้มากฟัง ให้กูนอนคุยกับ เขาข้ามคืนแม่งก็ยังไม่หมดเลย”

“หวาย!!”

โมตวาดกลับมาเสียงดังลั่น แถมยังทำหน้าที่เหมือนกับจะ ร้องให้ เห็นตามันแดงๆ หวายก็เลยเงียบไป ไม่รู้เหมือนกันว่าเขา เล่นแรงไปหรือเปล่า เขาก็แค่แค้นเหมือนกันไง มันก็ไม่ได้ทำกับเขา ไว้เบานักหรือ เขาก็เลยอดไม่ได้ที่จะจี้ใจมันกลับไปบ้าง

ที่มันมาลนลานทำเหมือนจะร้อง ก็เพราะเขาทำเหมือนจะ ทำลายความสัมพันธ์ของมันกับหมาก ไม่ใช่เพราะเจ็บปวดที่เรื่อง

ของพวกเขาต้องจบลงเลยสักนิด คนที่สมควรร้องให้มันคือเขาไม่ใช่หรือไ้

“มีอะไรเปล่าวะ”

วันนี้ถึงกับเดินมาดูเพราะอดรนทนไม่ไหว เขาเดินไปยืนข้างหวายทันทีแม้ว่าไมจะยืนร้องให้อยู่ เป็นเพราะวันนี้รู้้อยู่แก่ใจ ว่าหวายมันเจ็บมาขนาดไหน

น้ำตาไอ้โมยังงักก็เป็นน้ำตาเอกการแสดงอยู่แล้ว มันทำแบบนี้เพราะรู้ว่าหยุดหวายได้ทุกครั้งต่างหาก ไม่ได้ทำเพราะมันรู้สึกเฟลจริง ๆ หรือ

ที่ไอ้หวายเจ็บก็เพราะตกหลุมพรางมันตามเคย...

“โม เป็นอะไรหรือเปล่า”

หมากเดินเข้ามาถามตอนที่เห็นท่าจะไม่ดี เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันมีอะไรเกิดขึ้นระหว่างหวายกับโมกันแน่ เพราะไม่มีใครยอมเล่าให้เขาฟัง ขนาดไอ้ที่อ๊อบที่ดูเหมือนจะรู้อะไรบางอย่างก็ยังไม่พูด เขาก็เลยจันใจ ต้องเดินเข้ามาดูเอง ที่จริงเขาอยากจะทำคำถามนี้กับหวายมากกว่า ติดตรงที่เพื่อนหวายก็ไปยืนข้างหวายแล้ว หากเขายังถามแค่หวายอีกคน คงจะดูใจร้ายกับโมเกินไป ยังไงโมก็เป็นเพื่อนเขามาก่อนเขารู้จักกับหวายอีก

“หมาก พาเราออกไปที เราารู้สึกไม่ค่อยดี”

โมหันไปพูดกับหมากแบบนั้น ทำเอาหวายต้องยืนกำมือแน่น เขาต้องควบคุมอารมณ์สุดกำลังไม่ให้กระโจนเข้าไปกระซอกคอเสื้อหมากแล้วถามว่ามันเป็นใคร มีสิทธิ์อะไรมาทำให้แฟน (เก่า) ของเขารู้สึกดี! ตกลงพวกมันทั้งสองคนเป็นอะไรกันกันแน่!

วันนี้ก็เห็นอาการของหวาย ไฟในดวงตาของเพื่อนรักแทบจะ

ลูกโซน เขาก็เลยยกมือขึ้นมาบีบท้ายทอยมันหนัก ๆ เป็นการบอกด้วยการกระทำให้มันใจเย็น ๆ หวายนก็เลยต้องนับเลขในใจไปเรื่อย ๆ ก่อนจะแผลงทำตัวบ๊าบออกไป

หมากชะงักนิดหน่อย เขาไม่คิดว่าโมจะบอกให้เขาพาออกไป ยังไม่ทันได้ตอบรับ เขาก็รับรู้ได้ถึงสายตาโคตรจะทิ่มแทงจากอีกฝั่ง พอหันไปมองก็เห็นหวายจ้องเขม็งมาที่เขาเหมือนไม่พอใจมาก...

คนตัวสูงเริ่มทำอะไรไม่ถูก เขาคิดเอาเองว่าที่หวายดูไม่พอใจคงเพราะเขาทำเหมือนเฟลิร์ตหวายอยู่เมื่อกี้ ส่วนตอนนี้กลับจะมาทำตึกกับโมแทน เลยทำให้เขาดูเหมือนคนเจ้าชู้ที่ไว้ใจไม่ได้แน่ ๆ

อืม...นั่นสิ ถ้าเป็นเขา เขาก็คงไม่ชอบแบบนี้เหมือนกัน
“เอ่อ ใ้อ์ท้อป!”

หมากหันไปตะโกนเรียกเพื่อน วินนี่กับหวายก็เลยมองตามไป อยากรู้ว่าหมากจะเรียกท้อปมาทำไม

ทางด้านท้อปที่โดนเรียกตัวก็รีบเดินมา เพราะพอจะรู้จากวินนี่ตอนมันหลุด ๆ มาบ้าง ว่าโมกับหวายมีซั่มทิงบางอย่าง แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องของเขาไง เขาก็เลยไม่คิดจะพูดต่อ...

“เออ ว่าไงมึง” ท้อปรู้สึกได้ว่าบรรยากาศมันแปลก ๆ แต่เขาก็พยายามจะแสดงท่าที่เป็นปกติให้ได้มากที่สุด

“โมรู้สึกไม่สบาย มึงพาไปห้องพยาบาลหน่อยสิ”

“หา ทำไมเป็นกุลละ” ท้อปดูงงมาก ไม่ใช่แค่ท้อป วินนี่กับหวายก็งงเช่นกัน

กระทั่งตัวโมเองก็งงยิ่ง เขาไม่คิดว่าหมากจะมารักษาท่าทีกับเขาต่อหน้าคนอื่นแบบนี้ละ...

“เออ ต้องเป็นมึงนี่แหละ” หมากพูดแล้วมองหน้าหวายค้าง

อยู่หลายวินาที จากนั้นก็หันไปมองหน้าที่อปพลางตบไหล่ “ฝากด้วยนะ”

ที่อปเห็นหมากทำสายตาเหมือนขอให้เขาช่วย เขาก็เลยยอมพาโมออกไปแบบไม่ค่อยเข้าใจนัก

หวายที่ตอนแรกหงุดหงิดสุด ๆ อารมณ์ก็เปลี่ยนเป็นเหวอรับประทานแทน ใครจะไปคิดว่าหมากจะโยนเรื่องโมให้ไปเป็นภาระคนอื่น หรือว่ามันสองคนแหม่งเป็นแค่เพื่อนกันจริง ๆ วะ?

“...”

ขณะที่ความเงียบเข้าครอบคลุมนั่งสามคน ไม่มีใครพูดอะไรเลยสักพัก จนที่บ้านวินนี่โทร. มาตาม บอกให้พาหมาไปโรงพยาบาลหน่อย เพราะที่ได้เปลือกตาของหมามันดูเหมือนจะมีตุ่มอะไรไม่รู้ขึ้นมา วินนี่ก็เลยต้องรีบขอตัวกลับ หวายเองก็รู้ว่าเพื่อนมีธุระสำคัญ เขาก็เลยบอกให้อีกฝ่ายกลับไปโดยไม่ต้องห่วงเขา

พอวินนี่ออกไป หวายก็ว่าจะกลับเหมือนกัน แต่ไม่คิดว่าหมากจะรังเขาไว้ด้วยคำพูด

“จะกลับแล้วหรือ”

ร่างโปร่งชะงักเล็กน้อย เขานั่งหน้าเป็นมิตรให้หมากก่อนจะพยักหน้ากลับไป

“อืม”

“เราก็จะกลับเหมือนกัน หวายพักอยู่แถวไหนล่ะ เดี่ยวเราขับรถไปส่ง” พูดเปล่าไม่พอ เจ้าตัวก็หยิบเป้มาสะพาย เตรียมจะกลับแบบจริงจังมากด้วย

หวายถึงกับอึ้ง...

ไอ้แวตตามุ้งมันของหมากที่จะไปส่งเขานี้มันคืออะไร...

ไลน์ก็เอาไปแล้ว คราวนี้ยังจะอยากรู้อีกหรือว่าที่อยู่เขาอยู่ที่ไหน หมอนี่...อันตราหายไปหน่อยแล้ว...

หวายกำลังจะปฏิเสธ แต่นึกไปนึกมา การได้กลับด้วยกันอาจจะทำให้เขาได้ล้างความลับเรื่องของหมากกับโมอย่างเนียน ๆ เขาก็เลยกระแอมเล็กน้อยก่อนจะตอบไปว่า

“เราอยู่คอนโด V นะ จะลำบากหมากหรือเปล่าล่ะ”

หมากได้ยินก็ตอบกลับไปแบบยิ้ม ๆ

“ถ้าเราอยากไปซะอย่าง ถึงอยู่กันคนละทางมันก็ไม่ลำบากหรอก”

คำตอบที่ได้ทำให้หวายหัวเราะแห้ง ๆ กลับไป...

ชัดเลย...

เขานี่เอาตัวมาให้มันจิบชัด ๆ!

“อ่า...จิ้นหรือ”

หวายนึกคำตอบได้แค่นี้เท่านั้น เพราะเขาคิดไม่ออกจริง ๆ ว่าจะพูดอะไรกับหมากได้ จากนั้นเขาก็กับคนตัวสูงข้าง ๆ ก็เดินไปที่รถของหมากที่จอดอยู่ ดูจากรถเบนซ์รุ่นใหม่คันงาม บ้านของหมากน่าจะฐานะดีอยู่ไม่เบา

ก็สมกับเป็นไอ้โมตี เพราะมันไม่มีทางเลยที่จะคบกับคนที่จนหวายเองก็มีฐานะทางบ้านดีพอสมควร ไม่จิ้นเขาคงให้ไอ้โมยืมเงินไปใช้ก่อน (โดยไม่เคยคืน) หลาย ๆ ครั้งไม่ได้หรอก

ทั้งสองไม่ได้พูดอะไรกันอีก คงเพราะหวายไม่มีอะไรอยากพูดหมากเองก็ดูไม่ใช่คนพูดมากขนาดนั้น ก็เลยเป็นการเดินไปข้างหน้าเรื่อย ๆ ระหว่างนั้นพวกเขา ก็เดินผ่านร้านขายน้ำที่หวายไม่ชอบเลยสักนิด...

ร้านน้ำร้านนี้มักจะมีฝูงอยู่เยอะมาก เป็นร้านขายน้ำหวาน กับน้ำอัดลม ตอนเด็ก ๆ หวายเป็นเจอมฝูงต่อย เขาก็เลยขาด ดังนั้น เขาเลยพยายามเดินจ้ำผ่านไปเร็ว ๆ แต่ก็เหมือนโชคไม่เข้าข้าง มีฝูงตัวหนึ่งหน้าด้านบินตรงมาที่เขา ทำให้หวายตกใจรีบถอยหลังหนี โดยลืมนึกว่ามีอีกคนเดินอยู่ไม่ห่างจากเขามาก

“เหวอ!”

ผลก็คือเขาได้สะดุดเหยียบเท้าของหมาก และกำลังจะหงายหลังลงไปกับพื้นปูน!

โชคยังดีที่หมากเป็นคนสัญชาตญาณไว จึงรีบยื่นสองแขนหนามาข้างหน้า กิ่ง ๆ จะรวบตัวหวายเพื่อกอดไว้ไม่ให้ล้ม

“...!!!”

ทั้งคู่สบสายตากันเหมือนในละครน้ำเน่า พอหวายรู้สึกตัว เขาก็เกิดอาการเก้อกระดากเพราะใกล้ชิดกันเกินไป

“โทษที”

หวายพิมพ์ำเบา ๆ แล้วก็รีบกลับมายืนทรงตัวโดยเร็วที่สุด หูสองข้างของเขาแดงก่ำจนเหมือนจะมีเลือดหยดออกมา หมากมองภาพนั้นด้วยความเอ็นดูอยู่พักใหญ่ คนตัวโตมองหวายเดินนำไป...

เขารู้สึกว่าตัวของหวายหอม... แล้วก็ยิ้มมากด้วย ถ้าได้กอดอีกก็คงดี

@อาคารลานจอดรถ

เหตุการณ์เรื่องฝูงก่อนหน้านี้นี้ทำให้หวายเจ็บมากกว่าเดิม เขาอยากจะให้ช่วงเวลานี้ผ่านพ้นไปให้ไวที่สุด เพราะเขาก็ไม่ได้อยากจะสนิทกับว่าที่แฟนใหม่ของไอ้โมที่ทำเหมือนจับเขาไปด้วยแน่ ๆ

“หวายสนิทกับโมเหระอ”

จู่ ๆ หมากก็ถามขึ้นมาแบบนั้น ตอนที่เขากำลังเปิดประตูขึ้นไปนั่งบนรถของหมอนี่ หวายชะงักไปนิดหน่อย...

“ก็นิดหน่อยนะ” เขาตอบไปแค่นั้น ไม่ได้ลงรายละเอียด

“ขนาดไหนเหระอ” หมากถามอีก พวกเขาต่างคนต่างขึ้นมาบนรถแล้ว จากนั้นประตูรถก็ปิดลง

“ก็เหมือนเพื่อนในสาขาคนหนึ่งนะ ทำไมเหระอ”

จะให้ตอบความจริงว่าสนิทในระดับเป็น ‘ผัวเก๋า’ ก็คงไม่ได้เลยตอบได้แค่นี้ อีกอย่าง การที่หวายย้อนถามหมากกลับไปก็เป็นการโยนหินถามทางด้วย เพราะถ้าหมากดูสนใจไอ้โมหรือพูดเรื่องกำลังจีบมันขึ้นมา...

ไอ้โมได้โดนดีแน่...

“เปล่า เห็นดูเหมือนเมื่อก็มีปัญหาอะไรกัน เราก็คแค่เป็นห่วงนะ” หมากสตาร์ตรถ ส่วนหวายนิ่งไปนิดหน่อยกับคำว่า ‘เป็นห่วง’ ที่หมากพูด

ความสงสัยเรื่องหมากกับไอ้โมไม่มีวันเลือนหายไปจากใจเขาง่าย ๆ คงไม่แปลกที่เขาจะถามกลับ

“ห่วงใครล่ะ”

“หืม?” หมากเหลือบมองหวายแวบหนึ่ง พอเห็นหวายจ้องมาเหมือนจะเอาคำตอบจริง ๆ เขาก็หลุดหัวเราะ “อืม ก็ไม่รู้สิ”

เหอะ...

บายเปียงเก่งเหลือเกินนะ...

“ท่าทางหมากก็น่าจะสนิทกับโมมากเหมือนกันนี่ ไซ้ใหม่ล่ะเห็นถล่มโลก์รูปมันตลอด” หวายพยายามจะไม่โมโห เมื่อนึกถึงเรื่อง

ที่เขาเห็นหมากชอบมาเมนต์ได้รูปไอ้โมทุกที จนเขาสงสัยในตัวตนของหมากขึ้นมา

เขาเคยอยู่ในไอจีเก่าโม แต่จู่ๆ เมื่อต้นปีมันก็เปลี่ยนไอจีใหม่ แน่แน่นอนว่ามันก็ยังไม่ให้ห่วยฟอลตามปกติ ที่ไม่ปกติคือมันไม่ลงรูปคู่เลย ทำเหมือนมันโสด จนห่วยซัคจะสงสัยแล้วว่า ที่มันบอกว่า ไอจีเก่าโดนแฮ็กเลยเปลี่ยนไอจินั้น มันโกหกหรือเปล่า มันอาจจะแค่ไม่ยอมให้เขามีตัวตนต่อหน้าคนใหม่ของมันก็ได้...

หมากไม่รู้สักนิดว่าเขาเป็นแฟนเก่าไอ้โม แค่นี้ก็ซัดจนไม่รู้จะซัดยังไง

“เขาก็มาไลกให้เราแล้วก็มาเมนต์ให้เราก่อนนะ เราก็เลยทำให้บ้าง” หมากตอบไปตามความจริง และรู้สึกได้ว่าห่วยหงุดหงิดเรื่องนี้ น่าดู ไม่ว่าจะห่วยกับโมจะเป็นเพื่อนกันในลักษณะไหน ก็ไม่น่าเป็นเพื่อนที่มีมิตรภาพดี ๆ ให้กันแน่ ๆ ไม่งั้นห่วยคงไม่ดูหัวเสียขนาดนี้ ต่อให้จะพยายามเก็บอารมณ์ก็ตาม

พอห่วยพูดถึงไอจีขึ้นมา หมากก็เกิดอยากจะทำไอจีของห่วยไว้ เขาจึงถามออกไปว่า “ไอจีห่วยชื่ออะไรหรอ”

“ถามทำไมหรอ” ห่วยรู้สึกตึงตึงๆ ในใจแปลกๆ ที่หมากมาถามชื่อไอจีเขา

“ก็แค่อยากจะทำฟอลไว้ล่ะ”

“...” ห่วยนิ่ง เขาไม่อยากจะให้หมากมาฟอลเขาเลยจริงๆ ทั้งที่เป็นอย่างนั้น หมากก็ยังจะ...

“ได้ใหม่ล่ะ”

อูตส์ห่วยยื่นโทรศัพท์ส่งมาให้เขาทั้งที่ซักรถอยู่ได้อีกนะ กัดไม่ปล่อยจริงๆ!

| EP. 03 |

สถานการณ์นี้ช่างเป็นสถานการณ์ที่ทำให้ตัวกะล่อนได้ลำบากมาก จริงอยู่ว่าเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ หวายสามารถเอาตัวรอดมาได้เรื่อย ๆ โลกที่เขาให้หมากนั้น แค่มไม่ตอบก็คงจะไม่เป็นอะไรแล้ว แต่ไอจีมันเปรียบเสมือนอวัยวะที่สามสิบสามของเราไปแล้ว ยิ่งไงเขาก็ยังต้องลงรูป

อีกอย่าง รูปเก่า ๆ ของเขากับไอโมก็ยังมีเหลืออยู่ในไอจีบ้าง ต่อให้จะไม่หวานหยดจนมดขึ้น ก็ดูออกว่ามีซั่มทิงบางอย่าง...

หยาวยมาเจอหน้าหมากอย่างกะทันหันมาก เขายังไม่มีเวลาคลื่นไอโมออกจากไอจีเขา แล้วก็ยังไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องมานั่งลบรูปที่แหม่งมีมากมายเพราะถ่ายมาตลอดสามปี ก็เลยยังนั่ง

“ถ้าจะคิดนานขนาดนั้นก็ไม่เป็นไร” จู๋ ๆ หมากก็เอาโทรศัพท์คืนไปก่อนที่หยาวยจะได้พูดอะไร ทำให้หยาวยหันไปมองหมากอีกครั้ง...

หมอนี่...

มันเป็นคนดีกว่าที่คิดแฮะ...

มีอยู่เสียวิวนาที่ที่มองหมากในแง่ดี ทว่าจิตใจฝั่งที่เป็นอคติก็ ตะโกนก้องขึ้นมาว่า คนดีที่ไหนกันมันจะมาตีชู้กับแฟนคนอื่น หวาย ก็เลยมองข้ามความดีนั้นไป

“อิม ปกติเราไม่ค่อยได้ให้อะไรใครนะ” หวายตอบความจริงไป ครึ่งเดียว เพราะเขาเองก็เลือกคนที่จะมาพอลเขาเหมือนกัน

“ก็ไว้ให้หวายไว้ใจเรามากกว่านี้ก่อนก็ได้ ค่อยให้เราพอล ดี ใหม่” หมากมองหวายยิ้ม ๆ ขณะที่ขับรถไปตามทางเรื่อย ๆ

หวายเห็นรอยยิ้มที่ดูเป็นคนดีของผู้ชายคนนี้ที่ไร เขาก็ ตะขิดตะขวงใจทุกที อะไรมันจะหล่อ รวย เป็นคนดี เป็นอดีตเดือน คณะ แล้วยังดีกว่าเขาไปซะทุก ๆ ด้านขนาดนี้วะ

แม่งเอ๊ย! โลกจะต้องเหวี่ยงคนเพอร์เฟกต์ขนาดนี้มาแย่งแฟน กูเพื่ออะไร!

“อิม” หวายตอบรับอย่างเสียไม่ได้

หมากใช้เวลาสักพักใหญ่ ๆ ก็ขับรถมาถึงคอนโดที่หวาย อาศัยอยู่จนได้ แน่نونว่าหวายต้องคุยกับหมอนี่มาตลอดทางแม้ว่า เขาจะไม่ได้อยากเสวนากับอีกคนเลยสักนิด ก็เพราะว่าถ้าหวายเพลอ บึบ หมากก็จะหลงทางตลอด! หลงจนจะพาเขาออกต่างจังหวัดอยู่แล้ว! หวายก็เลยต้องบอกทางอีกคนอย่างเข้มงวดมาก แล้วก็ช่วยดู จีพีเอสไปด้วย เลยเป็นการกลับห้องที่โคตรนานและโคตรเหนื่อย

“ขอโทษนะ พอดีเราไม่เคยผ่านทางนี้นะ” หมากพูดพร้อมกับ ยิ้มแห้ง ๆ

“เออ ดูก็รู้แล้วแหละ” หวายเป็นหวายในลำคอกลับไป อย่างว่าคนเรามันก็ต้องมีอะไรโง่สักอย่าง อย่างน้อยเขาก็ไม่พาคนที่เขาจับขั้บรถวนหลงอยู่เป็นชั่วโมงแบบนี้ให้ดูแย่หรือ

“นี่ถ้าหวายไม่บอกทาง อีกชั่วโมงก็คงยังไม่ถึง” หมากพูดพร้อมกับหัวเราะ จากนั้นก็นวดไหล่ตัวเองไปด้วยเหมือนจะเมื่อยๆ

หวายเห็นแล้วก็แอบสงสาร เพราะทางที่จะมาคอนโดเขา ถ้าเลยถนนสายที่ต้องเลี้ยวเข้าไปละก็ จะเจอรถติดอีกนานมากกว่าจะยูเทิร์นกลับมาได้ ไหนจะหมากที่หลงเคว้งคว้างยิ่งกว่าขับเลยซะอีก ไม่แปลกที่จะเหนื่อยขนาดนี้

“ขึ้นไปกินน้ำห้องเราก่อนก็ได้นะ” หวายเป็นหวาย เขาดูทรงแล้วหมากอาจจะไม่ได้ร้ายอะไรขนาดนั้น แค่ให้ขึ้นไปดื่มน้ำสักแก้วคงไม่เป็นอะไร ยิ่งงี้ก็อุตส่าห์ขั้บรถมาส่งเขาถึงที่คอนโด

“เกรงใจจัง” หมากพูดทั้งที่ยิ้มจนตาจะปิด

“จะไม่ไปก็ได้” หวายเป็นหวายหมั่นไส้ก็เลยบอกแล้วทำท่าจะลงจากรถ หมากจึงรีบเปลี่ยนคำพูด

“ไปสิ คอแห้งจะแย่”

คนเนียนอย่างหมาก โอกาสมาขนาดนี้มีเธอจะไม่คว้า!

ด้วยเหตุนั้น ทั้งแฟนเก่าและ (ว่าที่) แฟนใหม่ของหมากก็เลยขึ้นลิฟต์ไปด้วยกันอย่างเสียไม่ได้

ตอนอยู่ในลิฟต์กับหมากนั้น หวายเป็นหวายรู้สึกว่าเป็นเหตุการณ์ที่ประหลาดพิสดารมาก จริงๆ เขาไม่ควรจะเป็นมิตรกับหมากขนาดนี้ และควรต้องชกหน้ามันสักทีถึงจะถูกหรือเปล่าวะ...

ติ๊ง!

ในที่สุดลิฟต์ก็มาหยุดที่ชั้นที่หวายพัก หวายเป็นหวายก็เลยเดินนำออก

มาก่อน โดยมีคนตัวสูงผิวดมพิษยมนานนั้นเดินตามมาเงิบ ๆ หมาก ยืนรอให้หวายแตะเคี้ยวการ์ดเข้าห้อง จากนั้นหวายก็หันมากล่าวสั้น ๆ “เข้ามาสิ”

“ขอบคุณครับ” หมากพูดทั้งที่อมยิ้มแล้วก็เดินตามเข้ามา โชคดีที่ก่อนจะออกไปจากห้อง หวายไม่ได้ทำห้องรกไว้มาก ไม่งั้นคงอายตายहांที่คนไม่สนิทมาเห็นสภาพห้องเน่า ๆ ของเขา

“รอที่โซฟาก็ได้ เดี่ยวไปเอาน้ำมาให้”

หวายพูดแค่นั้น จากนั้นก็เดินไปหยิบน้ำเปล่าเป็นขวดที่ซื้อมา ใส่ไว้ในตู้เย็นมาให้หมากขวดหนึ่ง แล้วตอนเขาเดินกลับมาที่โซฟา เขาก็ต้องใจหายวาบที่หมากกำลังจะเอื้อมมือไปหยิบกรอบรูปที่เขา คว่ามันไว้ให้หงายขึ้นมา (มันเป็นรูปของเขากับไอ้โม่นี่แหละ)

ด้วยอารามตกใจ หวายรีบพุ่งเข้าไปหาหมากแล้วกระซอก อีกคนให้หันมาหาเขา

“...!!”

หมากก็ตกใจเหมือนกันที่โดนรังตัวเข้ามาหาชะขนาดนั้น ทว่า สิ่งที่ทำให้เขาตกใจมากกว่าคือ ใบหน้าพวกเขาอยู่ใกล้กันมาก...

และเขาอดจะหลุบตามองริมฝีปากของหวายไม่ได้...

“ชะ...ขอโทษ เป็นอะไรหรือเปล่า”

หวายเห็นว่าเขาทำตัวลนลานไปหน่อยจนพาให้หมากตกอก ตกใจไปด้วย เขาก็เลยต้องขอโทษขอโพยไว้ก่อน เขาก็แค่กลัวอีกคน จะไปเห็นรูปของเขากับไอ้โม่ แล้วความมั่นใจก็จะแตก เขาก็กะจะเก็บ รูปนั้นลงลงไปอยู่แล้ว แต่ยังไม่ได้เก็บสักที เลยคว่ำมันไว้เพื่อคลาย ความหงุดหงิดชั่วขณะไปก่อน

“เปล่า ไม่เป็นไร”

หมากยอมผละออกมาจากหวายด้วยความเสียดายเล็กน้อย กลิ่นหอมอ่อน ๆ จากตัวอีกคนทำให้ใจของหมากแทบจะเต้นผิดจังหวะ ริมฝีปากนั้นพาให้รู้สึกอยากลิ้มรสว่ามันจะหวานล้ำสักแค่ไหน แม้ว่าเขาจะพยายามไม่คิดถึงมันเท่าไรก็ตาม

“เราเอาน้ำมาให้ เห็นว่าขับรถมาส่งเหนื่อยๆ” หวายยื่นน้ำขวดนั้นให้หมาก คนตัวสูงก็เลยรับไป

“ขอบคุณนะ”

“ไม่ค่อยได้มาแถวนี้หรอก หลงชะขนาดนั้น” หวายเห็นหมากขับรถ ก็คิดว่าอีกคนจะชินที่ชินทางชะอีก ที่ไหนได้ หลงจนเหนื่อยแทน ปกติจากมหาวิทยาลัยมาที่หอเขา ใ้อวันนี้มาส่งรวมรถติดยังไม่เกินสี่สิบนาทีเลย นี้อะไร วนเป็นชั่วโมง

“อืม แต่ครั้งหน้าให้เรามาส่งอีกได้นะ เราจะได้ฝึกให้ชิน จะได้ไม่หลงบ่อยๆ ใจ” หมากพูดยิ้มๆ ทำให้หวายชะงักไปเล็กน้อย

หาเรื่องเนียนอีกแล้วสินะ...

“ปกติเราขับรถไปเองก็บ่อยนะ เพียงแต่วันนี้ขี้เกียจเลยติดรถเพื่อนไปเฉยๆ”

หมากไม่ใช่คนโง่ ฟังดูก็รู้ว่านี่เป็นการปฏิเสธกลายเป็นๆ แต่ก็เข้าใจว่าเขาอยากจะยอมแพ้แค่นี้

“อืม ก็แค่พูดเพื่อ ๆ นะ ถ้าวันไหนไม่ได้ขับรถไป ให้เรามาส่งก็ได้”

หวายแค้มยิ้ม ไม่ได้ตอบรับหรือบอกว่าจะให้หมากมาส่ง...

ว่าที่แฟนใหม่ของไอ้โมคนี่มันชั้นเชิงเยอะกว่าที่เขาคิด เขาต้องระวังตัวให้มากกว่านี้ซะแล้ว

หมากอยู่ที่ห้องหวายอีกไม่นานเท่าไร เขาก็ขอตัวกลับไป เพราะรู้สึกเกรงใจ และทั้ง ๆ ที่ตอนมาเจ้าตัวขับหลงกระจาย กระจาย ทว่าตอนกลับไม่ยักหลง เลยไม่เสียเวลาสักนาที

ที่จริงก็ควรจะเป็นอย่างนั้น เพราะหมากมักจะรู้จักทางทุกทางดี และคอนโดที่เขาขับไปส่งหวาย เขาก็เคยขับไปส่งเพื่อนร่วมคณะมาก่อน ทำไมเขาจะไม่รู้ทาง

ก็แค่แก้งหลง แก้งเบี่ยงน้ำมันไปอย่างนั้น เพื่อที่จะให้หวายคุยกับเขาเท่านั้นเอง

หมากจอดรดไว้อย่างที่จอด แล้วขึ้นลิฟต์ไปยังล็อบบี้ของคอนโด เขายังเชิญเจอเพื่อนสนิทอย่าง ‘เจมส์’ ที่อยู่คอนโดเดียวกันเพิ่งกลับมาจากข้างนอกพอดี เจมส์เห็นเขาก็รีบส่งเสียงทัก

“ไ้หมาก”

“อ้าว มึง” หมากทักเพื่อนกลับด้วยสีหน้านิ่ง ๆ ปกติเขาเป็นคนนิ่ง ๆ เงียบ ๆ ไม่ได้ซื่อ ไม่ได้อบอุ่นอ่อนโยนอะไรขนาดนั้น แต่พออยู่ต่อหน้าคนอื่นก็ต้องเฟรนด์ลีไว้ก่อน เพราะมีมิตรเยอะดีกว่ามีศัตรู

“ไปไหนมาวะ เพิ่งเลิกจากเล่นบาสกับพวกไอ้ทีอปเหรอ” เจมส์พอจะรู้ว่าหมากชอบไปเล่นกีฬาที่นั่น เพราะเจมส์ชอบเข้ายิมมากกว่าเล่นกีฬา ตรงข้ามกับหมากที่ชอบทั้งกีฬากลางแจ้ง และการออกกำลังกายในยิม

“เปล่า ภูแยกจากพวกไอ้ทีอปสักพักแล้ว นี่ภูขับรถไปส่งคนมา” พอหมากพูดแบบนี้ เจมส์ก็รีบเข้ามาอดคอเพื่อนพร้อมกับยื่นบัตรเลือก

“ใคร โมเหรอ” เจมส์รู้ว่าพักหลัง เพื่อนเขามีคนมาทอด

สะพาน เป็นเพื่อนต่างคณะที่รูปร่างหน้าตาน่ารักแล้วก็ค่อนข้าง
ป๊อปพอสมควรชื่อโม เขาเห็นหมากไปไหนมาไหนกับหมอนั้นบ่อย ๆ
เลยอดคิดไม่ได้ว่าคนนี้อาจจะมาวิน ทั้งที่หมากมันพินแล้วเทเป็น
อาชีพอ่ะ...

เพียงแต่มันไม่ใช่คนกระโตกกระตาก ค่อนข้างกินเจียบ ๆ คุย
เจียบ ๆ และหาทางลงให้ความสัมพันธ์แบบดูดีได้ตลอด แกรมไม่เคย
มีรถไฟชนกัน เพราะมันไม่โลภมากก็กักกับใครพร้อมกันหลาย ๆ คน
มันก็เลยไม่ค่อยมีปัญหาหลังจบกันไปแล้วกับคนของมันเท่าไร

หรือต่อให้อีกฝ่ายไม่ค่อยอยากจบ ก็จะทนกับความไม่หือ
ไม่อือของไอ้หมากจนยอมเลิกเอง เพราะมันไม่ออกปากไล่ แต่ชอบ
ทำเป็นไม่มีหัวใจหัวใจ ทำอะไรตามหน้าที่จนฝังตรงข้ามถอดใจ ยอม
ปล่อยมันไปเอง เรียกได้ว่าเพื่อนเขาคนนี้มันร้ายเจียบจนน่ากลัวเลย
แหละ

“ไม่ใช่หรอ” หมากนึกถึงหน้าหวายแล้วก็ยิ้มนิด ๆ “เป็นคน
ที่ดูไม่ค่อยชอบกูนะ”

“อ้าว ถ้าเขาไม่ชอบมึง แล้วทำไมยอมให้มึงไปส่งล่ะ” เจมส์
ถึงกับงุนงง หมากก็เลยหัวเราะแม้ดวงตาจะไม่ได้ดูยิ้มตามเลยสักนิด

“นั่นสิ กูก็อยากจะรู้เหมือนกัน”

“ยังงั้นของมึงเนียไอ้หาหมาก ไม่ใช่จะไปหลอกใครเขาอีก
หรอกระ” เจมส์พูดลั่นหัวเราะ เพราะไอ้หมากมันจะไปหลอกใคร
เขาก็ไม่เคยคิดจะไปสนใจเรื่องของมันหรอ ก็แค่ล้อมันขำ ๆ ไปนั่น
แหละ

คนที่เข้าหาไอ้หมากอาจจะคิดว่ามันดูเย็น ๆ ยิ้ม ๆ คงเป็นแค
น้ำ เล่นกับน้ำคงไม่เป็นไร หารู้ไม่ว่าถึงไอ้หมากมันจะไม่ใช่ไฟ มันก็

เป็นน้ำลึกสามพันเมตรที่ภายนอกนึ่ง ๆ แต่ความจริงมีกระแสเชี่ยวกราก ตกลงไปได้จมน้ำตายทุกคน! ดังนั้นเห็นมันยิ้ม ๆ อย่าไปนึกได้ใจว่ามันจะรักจะหลงเลยเชียว ไม่งั้นเรียกได้ว่าพลาด!

“มึงก็พูดไปเรื่อย ญูเคยหลอกใครที่ไหน อีกฝ่ายเขาก็เต็มใจกับญูทุกคน”

หมากพูดด้วยสีหน้าที่เรียบนิ่งมาก จนเจมส์ยังขนลุกกับความเฉยชาของมัน

“แล้วเขาเต็มใจเลิกกับมึงทุกคนด้วยเหรออ”

พอเจมส์ถามคำถามนี้ หมากก็ไหวไหล่ตอบ เป็นอันว่าไม่ได้สนใจอะไรมากนัก เพราะสุดท้าย ทุกคนก็ยอมเลิก แค่นั้นก็พอแล้ว ไม่ใช่หรือไง

เจมส์เห็นก็ส่ายหน้าคล้ายระอา “งั้นมึงจะสืบให้รู้ไหมล่ะ ว่าคนนี่ยังงั”

“ไม่ละ ญูคงไม่สืบ” รอบนี้หมากมาแปลกจนเจมส์ต้องผิวกาแซว

“ทำไมวะ ปกติถ้ามาด้วยจุดประสงค์ไม่ดี มึงน่าจะไม่ยอมอยู่เฉย ๆ นะ”

เคยมีหลายคนที่จับกับไอ้หมากไปแบบไม่แฮปปี้ เลยจะส่งเพื่อนมาหลอกให้รักแล้วหักอกมันอยู่เหมือนกัน แต่ก็เห็นกลับไปแบบอหัง เพราะโดนไอ้หมากรู้ทัน แถมยังไม่รอดสติจิบของมันจากที่จจะแก้แค้นให้เพื่อนเลยต้องมาแค้นเองเลยซะงั้น

“ญูอยากให้เขาคิดว่าญูโง่ เขาจะได้มาหลอกญูเรื่อย ๆ” หมากพูดยิ้ม ๆ “มันสนุกดี”

“บ้าไปแล้วนะมึงอะ”

“มึงไม่คิดงั้นเหวอ” หมากย้อนถามหนึ่ง ๆ

“ไม่อะ ใครเข้าหากูแบบมีนอกมีใน กูก็ต๋องรู้ให้ได้ ว่ามันมีแผนอะไร” เจมส์ย้อนกลับ ส่วนหมากก็พยักหน้ารับฟัง

“งั้นเวลาจะไปดูหนัง มึงก็อ่านสปอยล์ก่อนด้วยเหวอ”

พอเจอคำถามแบบนี้ เจมส์ทำได้แค่เป็นใบ้

“...สัต” เขาสบถใส่หมากไปแบบนั้น เพราะตอบโต้มันไม่ถูก หมากหัวเราะเบา ๆ “เรื่องนี้ก็เหมือนกัน กูอยากรู้ว่าเขาจะทำอะไร อยากจะลุ่นไปพร้อมกับเขา ถ้ากูไปสืบก่อน กูคงจะไม่สนุก”

“เออ ขอให้คนนี้ทำมึงเปิ่นไม่เป็นผู้เป็นคนทีเถอะ กูอยากเห็นมึงอกหัก นั่งหงอยเป็นหมา”

พอเจอคำสาปแช่งของเพื่อน หมากก็ไม่ได้ปฏิเสธอะไร เขายังรับด้วยรอยยิ้มบางเบา “มันก็ดีที่กูจะได้อกหักบ้าง อย่างน้อยกูจะได้รู้ว่ากูก็ยังมีความรู้สึกอยู่”

“...” นาน ๆ ที่ไอ้หมากจะพูดอะไรที่เซนซิทิฟ เจมส์เลยเงยบ่าไป หมากจึงพูดต่อด้วยเสียงที่เหมือนกับจะพึมพำกับตัวเอง

“เออ กูยังรู้สึกรักใคร่ได้อยู่อีกหรือเปลววะ” จากนั้นหมากก็หัวเราะ เป็นจังหวะเดียวกับที่ลิฟต์เปิดพอดี

เจมส์มองเพื่อนสนิทที่เดินออกจากลิฟต์ไปก่อน พลางทิ้งท้ายกับเขาที่เดินตามมันออกมาด้วยประโยคสั้น ๆ

“ไว้เจอกันมึง”

เจมส์มองหมากเดินหายไปจนสุดทางเดินอีกฝั่ง ส่วนเขาก็เลี้ยวมาฝั่งตรงข้ามเพราะห้องเขาอยู่สุดทางเดินคนละด้านกับมัน ก่อนจะเข้าประตูห้อง เจมส์ก็พูดลอย ๆ เหมือนหวังว่าหมากจะได้ยิน

“เฮ้อ ถ้าเขาไม่ได้ทำให้มึงอกหัก แต่พวกมึงรักกันที่สุดในที่สุด กูก็

คงดีใจมากกว่า...แต่ก็ยากที่จะเป็นไปได้อยู่แล้ว”

หวายโทร. ถ้ามวินนี่เกี่ยวกับอาการของหมามันที่ป่วย และพบว่าไม่ได้เป็นอะไรมาก แต่ต้องกินยาและดูอาการไปก่อน นอกจากนี้วินนี่ยังกลับมาที่หอแล้ว เขาก็เลยชวนมันมาที่ห้อง บอกว่าจะทำอะไรให้กิน มันก็ยอมมาแต่โดยดี เห็นว่ายังไม่ได้กินอะไร

“แล้วนี่สรุปมึงกลับมายังไง” วินนี่ถามขึ้นระหว่างที่หวายกำลัง ตักข้าวผัดออกจากกระทะไฟฟ้าใส่จานให้ทั้งคู่ กลิ่นหอมหวานของอาหารทำให้ท้องเขาร้องโครกคราก แต่ถ้าเร่งหวายก็จะดำ เขาเลยต้องทำเป็นนิ่ง

“หิวก็หิวไปกินเลย ไม่ต้องมาทำเป็นรอ” หวายพูดแบบรู้ทัน วินนี่ก็เลยฉวยจานมาตักข้าวเข้าปาก หวายหัวเราะที่เห็นเพื่อนหาน้ำไปทั่วเพราะแหม่งเสือกไม่เป่าก่อน เขาไม่ใจอย่างมันเลยเป่าให้เย็นลงก่อนถึงตักเข้าปาก...

คิวเรียวเล็กขึ้นนิดหน่อยที่พบว่าเขายังทำได้อร่อยดีเหมือนเดิม

“สรุปมึงกลับมายังไง” วินนี่ถามหลังจากที่กลืนข้าวผัดคำโตไปแล้ว

“กลับมากับหมาก”

คำตอบของหวายทำให้คิวเข้มของวินนี่ขมวด “มึงสนิทกับมันแล้วหรือ ภูถามจริง”

ยังไม่ทันที่หวายจะได้ตอบ โทรศัพท์เขาก็ดัง ข้อความจากหมากแดงมาราวกับคนตายยาก

MARK : ถึงห้องแล้วครับ

หวนโยนโทรศัพท์เขาใส่ตักวินนี่

“สนิทไม่สนิทมึงก็ดู ถึงห้องก็รายงานกูแล้วอะ”

“เหี้ย...มึงทำได้ไง” วินนี่เห็นข้อความนั้นก็รู้ทันทีว่าหวนพูดจริง เขาอดจะกังวลไม่ได้ เพราะรู้ว่าไอ้หมากไม่ธรรมดาเท่าไร “มึงอย่าไปยุ่งกับมันไม่ได้เหรวะ”

“ไม่ได้หรือกวินนี่ กูจะทำให้ไอ้โหมันร้องเองเลย มึงคอยดู”

หวนหัวเราะเสียงเย็น ๆ วินนี่จึงก้มลงมองแชตนั้นอีกครั้ง ดูเหมือนหมากจะส่งข้อความมาเพิ่มเป็นการตอบทสนทนา ยิ่งเห็นวินนี่ก็ยิ่งรู้สึกขัดหูขัดตา

“ก่อนไอ้โหมันจะร้องเอง มึงจะร้องก่อนไหม นี่มันส่งข้อความมาอย่างกับจิบมึง”

“ไหน”

หวนเอื้อมมือมาคว้าโทรศัพท์จากวินนี่ เล่นเอาคนตัวสูงสะดุ้งโหยง เพราะมือมันเฉียดเป้ากางเกงเขาไปนิดเดียว! แถมมันยังก้มหน้าก้มตาอ่านแชตไอ้หมากอย่างไม่รู้ไม่ชี้อีก

ทั้งโง่ ทั้งเซ่อแบบนี้ ชินเขาปล่อยให้มันยุ่งกับไอ้หมากต่อไป มันต้องไปทำตัวให้โดนงาบเข้าสักวัน

งานนี้ต้องขัดขวาง!

| EP. 04 |

หวายไม่รู้หรือกว่าเพื่อนสนิทกำลังคิดอะไร เขาพิมพ์ตอบ
หมากไปก่อนเพราะยังอยากคงสถานะที่รู้จักกันแล้วไว้ เพื่อให้หมาก
ไม่รู้สึกรู้ว่าเขาเป็นสายลมวูบหนึ่งที่พัดมาแล้วผ่านไป เพราะหากห่าง
กันไปเหมือนเดิม คงจะจับผิดเรื่องหมากกับไอ้โม้ยากขึ้นอีกแน่ๆ

WAI : ขับรถหลงอีกหรือเปล่า

WAI : เพราะเราไม่ได้ช่วยบอกทางตอนกลับ หลงไปชลบุรี
เลยไหม

MARK : หลงนิดหน่อย

MARK : แต่พอจะหลง เสียงตอนหวายบอกทางมันก็ดังใน
หัว เลยพอจำได้

หวายเกือบจะเบ้าปากกับสติการหยอดของอีกคน แหม! เสียง

~ ให้มันจบที่ห้องเรา ~

ในหัวก็มา! สูดยอดมากฟ่อ! ไ้โม่จะหลงก็ไม้แปลก ตัวหวายเอง
ตอนจับไ้โม่ยังไม่หวานขนาดนี้เลย!

WAI : เอาจริง ๆ ทางนั้นมันไม้ได้ยากอะไรนะ

WAI : เกือบนี้กว่าแกล้งหลง 55555

หวายพิมพ์ไปเรื่อย โดยไม้รู้ว่าอีกฝั่งของหน้าจอสะดุ้งนิด ๆ
หมากก็กลัวเหมือนกันว่าหวายจะรู้ทันมุขยึดเวลาของเขาอะลี ทว่า
พอคิดไปคิดมา แทนที่จะบ้ายเบียง หมากดันย่อนถามกลับไป

MARK : แล้วถ้ารู้ว่าเราแกล้งหลงเพราะอยากจะคุยด้วย
นาน ๆ

MARK : มันจะทำให้ครั้งหน้า หวายยอมอยู่กับเรานานขึ้น
โดยที่เราไม้ต้องหาเหตุผลงี้เง่าแบบนี้ใหม่ละ

MARK : 555

หมากคงไม้รู้แน่ว่า ‘555’ ของตัวเองนั้นไม้ได้ช่วยทำให้
ประโยคนั้นดูล้อเล่นขึ้นมาเลย

หวายกลืนน้ำลายดั่งเอือก เริ่มเข้าใจว่าที่พวกเขาใช้เวลาอยู่
บนท้องถนนด้วยกันนานเหลือเกินนั้น เกิดมาจากการที่หมาก ‘แกล้ง
หลง’ จริง ๆ ซ้ำพอโดนจับได้ยังไม่โกหกอีกด้วย

ผู้ชายอะไรแม่งอ่านยากจังวะ เป็นคนอื่นคงไม้ยอมรับง่าย ๆ
แบบนี้แน่...

“หวาย มึงคุยอะไรกับมันนานนักหนาวะ ภูนั้งหัวโตอยู่ตรงนี้

มีงสนใจกู่บ้าง” วินนี่แทบอยากจะกระชากโทรศัพท์ออกจากมือ
หวาย ติดตรงเขาไม่ยอมทำอะไรไว้มารยาทแบบนั้น ต่อให้เป็น
เพื่อนสนิทกัน เขาก็ไม่ยอมให้หวายมองว่าเขาก้าวก่าย

“เหี้ยเถอะ หมากแม่ง มายาวมากเหมือนอยากจะคุยกับกูไป
เรื่อย ๆ พอกูตอบปั๊บ ก็อ่านแล้วตอบทันที ไม่มีโอกาสให้กูดองแสด
เลย ทำงดีวะ”

หวายเงยหน้ามองวินนี่ หลังจากที่เขาดตอบทสนทนาของ
หมากไปแบบไม่รู้ไม่ชี้ว่า

WAI : *ไม่รู้สิ*

WAI : *555*

พูดเลยว่าแม่งเป็นการหัวเราะที่จี๊ดเจี้ยนที่สุดในชีวิต หมาก
เองก็ไม่ได้ยอมแพ้ มีหน้าส่งข้อความมาชวนเขาไปดูเจ้าตัวเล่นบาส
ในวันพรุ่งนี้อีกครั้ง คิดว่าคณะมันใกล้กันมากเหรวะ เขาไปเพราะ
แค่อยากดูโฉมหน้าก็กใหม่ไอ้เมเท่านั้นแหละ หวายเลยต้องก้มหน้า
ตอบแสดหมากอีก

MARK : *พรุ่งนี้มาดูเรากับไอ้ท็อปก็ได้ละ มันชวนเรากวัน
เพราะคนขาด*

WAI : *ทำไมต้องอยากไปดูด้วยอะ*

MARK : *ก็เห็นมาปั๊บก็จ้องมาทางเราไม่หยุด เลยนึกว่าอยาก
มาดูหน้าเราเป็นพิเศษ*

คราวนี้หวายเป็นฝ่ายสะดุ้งบ้าง! ฉลาดจนขนหัวลุก! ขึ้นไม่เตรียมการก่อน หมากต้องจับได้ในสักวันแน่นอน ว่าเขาเข้ามาเพื่อสืบเรื่องเจ้าตัวกับไอโม

“หวาย”

วินนี่เรียกหวายด้วยเสียงเหมือนโก๊ลกจะเคือง หวายเลยต้องรีบตัดจบบทสนทนาแล้วออกจากเซตมา เขาถอนหายใจยาวด้วยความโล่งอก

“กว่ากูจะหลุดมาได้”

“มีง” วินนี่ทำหน้าที่จริงจัง “เล็กยุ่งกับมันเหอะ เรื่องมันกับไอโม กูจะสืบให้เอง”

“ทำไมวะ” หวายเลิกคิ้วขึ้น

วินนี่ไม่กล้าบอกความจริงว่า นอกจากไอโมแล้ว หากให้เทียบตัวหวายกับเขา รวมถึงไอ้หมาก หวายก็เป็นได้แค่ ‘สถานะรับ’ เท่านั้น มันจึงไม่ควรเอาตัวเข้าไปเสี่ยง หวายอาจจะคิดว่าไอ้หมากไม่อันตรายมาก เพราะหวายมันไม่ได้ดูคนออกมากมาย

มันยังไม่เคยรู้ด้วยซ้ำ ว่าที่จริงวินนี่ก็มีมุมเลว ๆ อย่างชอบเปิดโต๊ะพนันบอลแล้วส่งคนไปกระทืบคนที่ไม่จ่ายหนี้ รวมถึงเรื่องที่ไม่สายตาคนอื่น วินนี่ไม่ได้ ‘น่ารัก แสนดี’ เลยสักนิด แล้วมันจะไปรู้ได้ยังไง ว่าไอ้หมากแหม่งทำคนร้องไห้มาไม่รู้กี่คน

วินนี่มองหมากปราดเดียวก็รู้ว่า ไอ้เวรนี่มีโอกาสสูงมากที่จะทำเพื่อนเขาเพี้ยงพล้ำ หวายไม่ได้เจตนาพอกที่จะเล่นกับมันสักหน่อย

“กูก็แค่เป็นห่วง”

“...” หวายเงิบ เพราะเขากับวินนี่ชอบคุยเล่นเรื่อยเปื่อย

ไม่ค่อยพูดความรู้สึกใส่กันอย่างจริงจังแบบนี้ นีวินนี่มันคงไม่ยาก
ให้เขาอยู่กับหมากจริง ๆ เขาก็เกือบจะตกลงแล้ว หากไม่ใช่เพราะมี
แซตจากหมากเด็งมา

MARK : เราลืมนบอก

MARK : พรุ่งนี้มีไปดื่มกันต่อที่ห้องไอ้ท้อไปด้วย เพื่อนหวาย
ก็มานะ

MARK : ไม่ง

เมื่อรู้ว่าไอ้โมจะโผล่ไปอ่อยหมากแน่นอน ไฟแค้นในใจก็ลุก
ฟឹบ หวายตอบตกลงกับหมากไปทันที จากนั้นเขาก็เงยหน้ามอง
เพื่อนสนิท

“ไม่เป็นไรมึง กูจะสืบเอง”

“หวาย เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่มึงจะดื้อได้นะ”

“กูไม่ไปรู้ความทำอะไรหมากมันหอรอก ต่ออยู่กับมันกูก็แพ้อยู่
แล้ว มึงห่วงอะไรวะ” หวายเลิกคิ้ว

ส่วนวินนี่ก็เป็นฝ่ายเจียบแทน เขาได้แต่ตะโกนใส่หวายอยู่ใน
ใจด้วยความหัวร้อน

กูไม่ได้กลัวมึงจะแพ้ออนต่ออยู่กับมัน...

กูกลัวมึงจะแพ้ออนมึงโดนมันเอาต่างหาก ไอ้โง่!

“เออ แล้วแต่มึง กูกลับละ”

อยู่ที่นี้ต่อไปวินนี่ก็หงุดหงิด เขากลับห้องไปหน้าตาเฉย

หวายก็ไม่ได้ง้ออะไร เพราะวินนี่เป็นแบบนี้กับเขามาตลอด
คือโกรธเองและหาเยเอง เขาก็หวังว่ามันจะเข้าใจเขาในสักวัน ว่าเขา

ต้องการจะจัดการเรื่องโมกับหมากด้วยมือตัวเองเท่านั้น เพราะเขา
จะปั่นให้อิโมมันซีดอีกหลายยก...

ต่อให้ต้องใช้หมากเป็นสะพาน เขาก็จะทำ

หลังจากอ่านข้อความของหวายที่ตกลงจะมาดูเขาเล่นบาส
กับพวกท็อป หมากที่กำลังหยิบป๊อปคอร์นใส่ปากก็หลุดยิ้มเล็กน้อย
เขากดออกจากแฮตหวายแล้วทักไปหาโม

*MARK : ฟรุ้งนี่เราเล่นบาสกับพวกไอ้ท็อปแล้วมีกินเหล้ากัน
ต่อ มาไหม?*

เขารู้คำตอบอยู่แล้วโดยแทบจะไม่ต้องอ่านแฮตเลย โมตอบ
กลับมาไวมาก

MO : ไปสิ ๗

MARK : เจอกันครับ

หมากโยนโทรศัพท์ที่ไปไว้อีกฝั่งของโซฟาอย่างไม่ได้สนใจว่าโม
จะพิมพ์อะไรมาอีก ในเมื่อเขาได้สิ่งที่ต้องการแล้ว

ที่จริงตอนเขาบอกหวายไปว่าโมก็มา เขาโกหก แค่ยังเชิง
ดูว่าโมนั้นมีความหมายกับหวายมากขนาดไหน เห็นได้ชัดว่าหวาย
ที่บ้ายเบียงในตอนแรกตกลงจะมา เขาเลยทักไปชวนให้โมมา เพื่อ
ให้คำพูดของเขาดู 'สมจริงขึ้น' ก็เท่านั้นเอง

หมากค่อย ๆ บรรจงเคี้ยวป๊อปคอร์นรสคาราเมลที่เขาชื่นชอบ

อย่างเชื่องช้า...

เขาชอบของหวานเป็นพิเศษ...

แต่เขารู้เลยว่า หวานจะ ‘หวานกว่านี้’

วันต่อมา เวลาสี่ทุ่มครึ่ง @คอนโด M ห้องของท็อป

“ชนหน้อยเว้ย!”

ไอ้ท็อปส่งเสียงขึ้นมาอย่างรำเริงและยกแก้วขึ้นเป็นคนแรก จากนั้นทุกคนในบริเวณนั้นที่ถือแก้วของตัวเองก็ต่างยื่นแก้วมาชนกัน...

ยกเว้นไอ้วันนี้...

หวานหันไปเอาแขนกระแทกเพื่อนสนิทที่นั่งทำหน้าเหมือนอมสันตินอยู่ เป็นแบบนี้ตั้งแต่เขาชวนมันไปดูพวกหมากเล่นบาสเมื่อเย็นแล้ว วินนี่มันดูไม่อยากจะมาเลย แต่มันก็ไม่โอเคที่จะปล่อยให้หวานมาห้องท็อปคนเดียว มันก็เลยมาด้วย ทั้งที่หวานก็พูดไปแปดล้านครั้งแล้วว่าเขาดูแลตัวเองได้ มันก็ยังจะมาด้วยแบบตึง ๆ (คือโกรธไปด้วย ห่วงไปด้วย) หวานก็เอ็นดู ข้าที่มันโกรธ แต่ก็ยังพะวักพะวนเรื่องเขาอยู่ดี

นี่ขนาดตีมันกันได้เป็นชั่วโมงแล้ว มีหลายคนเริ่มแสดงท่าทีกริ้มให้เห็น วินนี่แม่งก็ยังตีมันได้ด้วยหน้าบึ้ง ๆ ไม่มีเปลี่ยนแปลง

“มึงทำหน้าดี ๆ หน้อยได้ไหม เป็นอะไรของมึง” หวานก็จ้อ ๆ มันไป เพราะยังไงมันก็เพื่อนสนิท

“กูบอกมึงแล้วไม่ใช่หรือไง ว่ามึงไม่ควรมา” วินนี่ตอบเสียงนิ่ง เขาไม่สามารถแสดงด้านโหดร้ายใส่หวานได้ มันเลยคิดว่าเขามั่งมั้งอยู่จนถึงทุกวันนี้ มันไม่รู้จั๊กแหกสมองคิดบ้างว่า ถ้าเขามั่งมั้งจริง

ทำไมเขามีมันเป็นเพื่อนคนเดียว

“ไอ้โมก็อยู่ด้วยนะ มึงไม่เห็นหรือว่ามันทำอะไรอยู่” หวายเป็นหัวเราะไปยังไม่ที่นั่นคนละฝั่งกับเขา ที่สำคัญกำลังคุยกับหมาที่อยู่อย่างสนุกสนานด้วย เห็นแล้วหวายแหม่งจืดขึ้นมาในใจเลย ให้ตายเหอะ

ตัวเขาน่ะไม่ได้อยากจะได้แหม่งกลับคืนมาแล้ว ก็แค่อยากจะจับตอแหลคนเท่านั้นแหละ มันบอกเองนะว่ามันไม่ได้คบกับหมา เขาที่แหละ จะทำให้สมพรปากมันเอง ‘มึงจะไม่ได้คบกับหมาแน่นอนไอ้โม กูรีบประกัน’

“เห็น แต่พวกมึงเล็กกันแล้วนะ จะทำตัวเป็นหมาหวงก้างไปเพื่ออะไร มันจะคบใครก็ปล่อยมันสิ” วินนี่พยายามดึงสติหวาย แต่ก็อย่าหวังว่าคนเจ้าคิดเจ้าแค้นอย่างไอ้หวายจะยอมฟังเขาง่าย ๆ

“กูไม่ได้หวงก้าง” หวายเริ่มหัวเสีย “ถ้ามึงจะมานั่งเข้าข้างไอ้โม มึงก็กลับไปเลยไป”

“สัส” วินนี่สบถ

“เฮ้ย น้ำแข็งหมด กูลงไปซื้อก่อนนะ”

ที่อปปตะโกนขึ้น และวินนี่ที่รู้สึกอยากจะทำอะไรก็ทำไม่ได้ หวายให้แก้มยุบก็ตัดสินใจจะขอตามที่อปปไปด้วย ก่อนที่เขาจะทำได้ทำอย่างที่คิดลงไปจริง ๆ

“กูไปด้วย จะไปซื้อบุหรี” วินนี่พูดเสียงแข็ง จากนั้นก็ลุกเดินออกไปทันที

หวายเซ็ง ๆ ที่เพื่อนนอนเขาอีกแล้ว เขาก็เลยต้องก๊งคนเดียวจริง ๆ ก็ไม่ได้เหงาขนาดนั้น เพราะเพื่อนของที่อปปที่ชื่อ ‘วิว’ เข้ามาชวนหวายคุยอยู่เรื่อย ๆ วิวมันเป็นคนชอบปล่อยมุกตลก พูดอะไร

ก็เข้าไปหมด หวายที่เฝ้าอยู่แล้วเลยหัวเราะไม่เลิกจนปวดท้อง ในที่สุดเขาก็ต้องตีแขวนวิ

“ไอ้เหี้ย ภูเขาจนเหนื่อย มึงพอ ฮ่า ๆ ๆ” ร่างโปร่งตัวอว ซ้ำกันจนน้ำตาเล็ด ส่วนวิกก็ยื่นมือมาจับที่ขาหวายแล้วก็หัวเราะไปด้วย จากนั้นทั้งสองก็ชนแก้วกัน

การกระทำเหล่านั้นอยู่ในสายตาของหมากแน่นอน เขาตีมเหล้าในแก้วต่ออย่างเอือกแหย่น และมองไปที่หวายจนหวายเริ่มรู้สึกตัว เขาก็เลยมองกลับไป ทำให้เขารู้ว่าเจ้าของสายตานั้นก็คือหมากนั่นเอง

ตอนแรกหวายก็ยังคงคิดอยู่ว่าจะทำยังไง เขายังไม่ได้คุยกับหมากเลยตั้งแต่มา เพราะไอ้โม่แหม่งทำตัวติดหมากตลอด และหวายก็ยังไม่หาจังหวะแทรกไม่ได้ เพราะวินนี่ขัดขวาง

โอกาสมาแล้ว ไอ้วินนี่หายหัวไปกับไอ้ท็อปแบบนี้...

ตอนที่หวายกำลังคิด ไอ้โม่ที่กำลังเมาได้ที่ก็นำหน้าเข้าไปใกล้หมากมาก พอหมากหันไปนี่เหมือนจะจุกกัน ตอนนั้นแหละหวายก็เลยคว้าแก้วเหล้าและเปลี่ยนที่ไปนั่งข้างหมาก ทำเอาไอ้โม่แทบจะสร้างเมา

“ตรงนี้ดูคุยกันสนุกดี คุยเรื่องอะไรกันหรือ” หวายถามยิ้ม ๆ เขามองไปที่ไอ้โม่ตรง ๆ จนสีหน้ามันเปลี่ยนเป็นก้อกระดาก มันดูหงุดหงิดมากที่มันจะคาบขึ้นปลาหมึกแล้วเขายื่นมือมาสอด

ด้วยนิสัยไอ้โม่ มันโกหกไว้แล้วว่าหมากไม่ได้เป็นอะไรกับมัน นอกจากเพื่อน มันยอมไม่กล้าสวิตต่อหน้าหวายตรง ๆ แน่

“เราซักจะเมาแล้วแหละ ไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ”

ไอ้โม่หัวเราะแห้ง จากนั้นก็ลุกหนีเดินไปทางห้องน้ำ คอนโด

ไอ้ที่อปก่อนข้างจะใหญ่ จูคนถึงสามสิบคนก็คงไม่แออัด นี่ก็อยู่กับ
สิบกว่าคน มีมมสงบมากมายให้พูดคุย หวายนก็เลยวางแก้วเหล้าแล้ว
หันไปมองคนตัวสูงที่ก็มองมาทางเขาอยู่

“ตามเรามาหน่อย”

สีหน้าของหวายนั้นดูหงุดหงิดแบบไม่เก็บอารมณ์เลย หมาก
ก็เลยแค่พยักหน้าแล้วเดินตามร่างเล็กกว่าไป

ตอนเดินนำหน้าหมาก หวายนก็พยายามหาห้องว่างที่หน้าจะ
คุยกันได้โดยไม่มีใครมาขัดจังหวะ เขาผลักประตูไปเจอห้องหนึ่งเข้า
เป็นเหมือนห้องที่มีไว้ทำกิจกรรมสันตนาการอะไรแบบนั้น ก็เลย
เข้าไปก่อน ส่วนหมากก็ตามเข้ามาแล้วปิดประตู

“ชอบไอ้โมเหร่อ” หวายนเข้าเรื่องอย่างตรงไปตรงมามาก วัน
นี้เขาค่อยเข้าไปเยอะก็เลยเห็นภาพทุกอย่างเบลลๆ และมีมินหัวบั้ง
เลยเซหน้าหน่อยๆ หมากก็เข้ามาช่วยพยุง ทว่าหวายนที่ไม่ได้ชอบหมาก
อยู่แล้วก็ผลึกออก “ไม่ต้อง ยืนเองได้”

หมากเห็นหวายนแสดงท่าทีแข็งกร้าว เขาก็ดูออกว่าหวายนเก็บ
อารมณ์ตอนเมาไม่ค่อยอยู่

“หឹងเหร่อ” เขาถามยิ้มๆ

“ทำไมต้องหឹង ไม่ได้เป็นอะไรกันแล้ว” หวายนกระซอกเสียง
แน่นนอนว่าเขาเมาเลยหลุดพูดถึงโม โดยไม่รู้ว่าหมากถามถึงตัวหมาก

“ไม่ได้เป็นแล้ว? เราถามว่าหวายนหឹងเราเหร่อต่างหาก เมื่อกี้
พูดถึงใคร โมเหร่อ”

พอเห็นหมากเหมือนจะจับสังเกตได้ หวายนก็เลยสร้างเล็กน้อย
เขาริบแก้คำพูด

“เปล่า ก็พูดถึงหมากนั่นแหละ” หวายนชักสีหน้า “ทำเหมือน

จับเราอยู่ แต่เมื่อกี้ถ้าเราไม่เข้าไปชวนคุย ก็จับไฉ่ไม่ไปแล้วใช่ไหมล่ะ”

“เขาเป็นคนโน้มหน้ามาหาเราเอง เราไม่ทันตั้งตัว แต่ก็ยังไม่ได้จับกันนี่”

หมากตอบได้นิ่งมาก นิ่งจนน่าโมโห ยิ่งคุยยิ่งปริ๊ด

“คิดว่าพูดแบบนั้นแล้วเราจะเชื่อหรือ” หวายหัวเราะในลำคอ ไม่มีหลักฐานก็แล้วไป ครึ่งหน้าเขาไม่ขวางแบบนี้แล้ว รอให้มันทำอะไรกันก่อน จะได้จับได้คาหนังคาเขาไปเลย! “ช่างเหอะ เราก็ไม่ได้เชื่อเรื่องที่เขาจะมาจับเราขนาดนั้นอยู่แล้ว”

หยาวยกำลังจะเดินไปที่ประตู ทว่าหมากดึงเขากลับมา ความเมาทำให้หยาวยทรงตัวได้ไม่ติ ตัวเขาเลยเข้ามาอยู่ในอ้อมแขนคนตัวสูงอย่างง่ายดาย

เพิ่งรู้ว่าหมากตัวสูง ตัวใหญ่กว่าเขามากก็ตอนที่โดนสองแขนนั้นกอดไว้...

หมากหลุบมองใบหน้าแดงเรื่อของอีกคน เขามียิ้ม จากนั้นก็ยกมือเกลี้ยเส้นผมข้างแก้มของหยาวยไปทักหูให้ เป็นการกระทำที่ทำให้หยาวยตอบโต้ด้วยความเอาแต่ใจไม่ถูก

“อะไร ปล่อย” หยาวยจะชินตัวเอง เขาไม่ค่อยกลัวเหวี่ยงเท่าตอนแรก

“เมมาแล้วนะเรานะ” หมากว่า เขาใช้ปลายนิ้วเกลี้ยแก้มหยาวยเล่น “กลับได้แล้วมั้ง”

“ไม่” หยาวยปฏิเสธทันที “ไม่อยากฟังคำพูดก็ก้อไฉ่โม”

“...” หมากเงิบ เขากะทับอ้อมแขนโดยไม่ยอมปล่อย

“ไปจับมันเลยดิ ไม่ห้ามละ” หยาวยพูดแค่นั้น และหมายความ

ตามนั้นจริงๆ พอเห็นหมากตอบแทนด้วยความเงิบ เขาเลยเงยหน้ามองด้วยความสงสัย ทำให้เจอกับริมฝีปากร้อนที่บดจูบลงมา

“...!!!”

หวายตกตะลึงอยู่ เขาไม่ได้ซัดขึ้นอะไร ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้น ริมฝีปากร้อนขึ้นบดเคี้ยวลงมาอย่างเชื่องช้า ทว่าดูดีมีเดี้ยวดูดีริมฝีปากบนก่อนจะขบเม้มริมฝีปากล่าง หมากเปลี่ยนองศาใบหน้าไปเรื่อยๆ อย่างไม่รีบร้อน ประคบจูบซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนริมฝีปากของหวายเห่อซำ

ลิ้นร้อนเริ่มสอดความเข้ามาในโพรงปาก เกี้ยวกระหวัดลิ้นอ่อนนุ่มอย่างไม่เกรงอกเกรงใจ หวายเลื่อนมือขึ้นมาจับรั้งที่ข้อศอกของหมากไว้เพราะเขากำลังจะยืนไม่อยู่ ตอนที่ลิ้นอีกคนได้วันที่เพดานปากเขาก่อนดูดดุนลิ้นเขาหนักๆ หวายเสียวูบที่ท้องน้อยจนต้องส่งเสียงครางในลำคอ

ตอนที่หมากค่อยๆ ถอนจูบออกไป หวายรีบสูดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ เขาจับแขนสองข้างของหมากไว้แน่นเพื่อยึดเหนี่ยวร่างไปรุ่งหอบระริวเหมือนคนเพิ่งฟื้นจากการจมน้ำ

“เราไม่ได้อยากจูบโม” หมากทำลายความเงิบขึ้นมา จากนั้นก็ใช้สองมือดึงมือเล็กกว่าเข้ามาอบกุ่มไว้

หวายมองคนตัวสูงตาค้าง เขาพูดอะไรไม่ออก “...”

“รู้หรือยังว่าเราอยากจูบใคร”

หมากถามเขาแบบนั้น และยังไม่ทันที่หวายจะได้ตอบ ประตูห้องก็ถูกเปิดอย่างแรงเหมือนโดนตีเข้ามา หมากโดนใครบางคนซัดด้วยหมัดจนร่วงลงไปกับพื้น หวายตกใจจนสติกลับคืนมาทั้งหมดทุกอย่างเกิดขึ้นไว้มาก แต่หวายก็รู้จนได้ว่าใครทำร้ายหมาก

“ไอ้วินนี่!!” เขาเรียกชื่อเพื่อนลั่น แล้วรีบเข้าไปขวางไว้ก่อนที่มันจะได้ไปทำอะไรหมากซ้ำ “อย่านะมึง”

หวายกางแขนสองข้างเหยียดออกจนสุด เพื่อไม่ให้เพื่อนสนิทจัดหนักมากไปมากกว่านี้ หมากเองพอรู้ตัวว่าจู่ๆ ก็โดนชกก็เหมือนจะโกรธ เขายืนขึ้นเต็มความสูงเตรียมจะเอาคืน แขนยาวยื่นผ่านร่างของหวายไปกระชากคอเสื้อวินนี่ไว้

“อย่ามาแตะเพื่อนกู!” วินนี่ตะโกนลั่นด้วยความหัวเสีย

หวายไม่รู้จะทำยังไง เขาเอาตัวเข้าไปแทรกระหว่างร่างใหญ่ๆ ของคนสองคน จากนั้นก็ใช้สองมือดันแผ่นอกทั้งคู่ออกจากกัน หมากดูจะโกรธวินนี่มากจนเก็บทรงนิ่งไม่อยู่ เขากดเสียงต่ำใส่วินนี่

“กูต้องได้เพื่อนมึงแน่”

ฟังดูก็รู้ว่าพูดให้วินนี่โมโห

“ว่าไงนะ ไอ้สันดานเอ๊ย! หวาย มึงออกไปเลย กูจะฆ่ามัน!”

“อย่าวินนี่ เฮ้ยทีอป มึงมาช่วยกูจับดิวะ!”

หวายตะโกนออกไป ทำให้ทีอปที่มัวแต่ยืนงุนงงรีบเข้ามาช่วยดึงไอ้วินนี่ออกไปสงบสติอารมณ์

หมากทำท่าจะตามออกไป หวายก็เลยกอดรัดแขนอีกคนไว้แน่น พอหมากหันมามอง เขาก็รีบส่ายหน้า

“อย่าเลยหมาก”

เขามองหมากด้วยสายตารอรั้ง ตอนแรกหมากก็เหมือนจะไม่ยอม แต่สุดท้ายก็แค่เหวี่ยงประตูห้องกระแทกปิดดังปัง! แถมยังลือกอีกต่างหาก! หวายสะดุ้งโหยงตอนหมากคว้าข้อมือเขาแล้วลากไปที่เซฟาใกล้ๆ

คนตัวสูงนั่งลงไปก่อน จากนั้นก็ออกแรงดึงให้หวายนั่งลงตาม

ทว่าเหมือนจะกระยะผิดหรืออะไรไม่แน่ใจ เพราะหวายนั่งลงไปบน
ตักของหมากพอดิ พอเขารู้ตัวก็กำลังจะรีบลุก แต่หมากก็รั้งไว้ไม่ให้
ลุก

“งั้นก็ทำแผลให้เราด้วย” เสียงเข้มว่าเหมือนยังโกรธอยู่

“อะ...อ้อ” หววยพยักหน้าหงึก ๆ...

เหี้ยเอ๊ย หายเมมาเลยกู!